

h. 3. 5. -

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények

szent Vince szeretet-leányai számára.

9. ÉVFOLYAM

1923

1. SZÁM

TARTALOM: Jézus, annak a neve. — Konferencia a szent fogadalmak megújításáról. — Hivatásunk szépsége. — Humilitas nővér levele. — Kápolna a sirok fölött. — A Szeretet-egyesület működése. — Népkonyhák. — Generális anyánk megválasztása. — Ha a nap-sugár öregszik. — A csodás érem. — Almeras gen. aya története. Igaz történet. — Kérdések-feleletek. — Szünóra. — Levélszekrény.

„JÉZUS“

Annak a neve, akit szeretek.

M. M. MUSEUM KÖNYVTÁRA
Hirlapkönyvtári
II. növekedéskönyv
10 33/68. SZ.

Semmi sincs úgy elrejtve az emberek szeme elől, mint a lélek benső élete. Nincs oly erős fényáram, amely azt láthatóvá tenné. Nincs kulcs a világon, amely e rejtett világ kincsesbányájához ajtót nyitna. Örökre titok maradna előttünk gazdag értéke, ha a lélek olykor-olykor maga nem nyílnék meg s a belőle ki-kitörő fohászokkal nem derítene fényt rejtett kincseire.

Ilyen kis ajtónyitás, ilyen fényező fohász boldog anyánknak e mondatkája: „Jézus — annak a neve, akit szeretek.“ Rövid, de tartalmas, gyönyörűsége fohász. Fényessége mellett boldog Lujzának szép lelkébe tekintek és nézem, hogyan szerette ő az Úr Jézust s hogyan nyilatkozott meg e fohász által iránta való szeretete. Ellesem gondolatait, szíve érzelmeit.

Amint most e szavak fölött gondolkodom: „Jézus“ annak a neve, akit szeretek. — szépen kivilágított színpadon, az élet színpadján látom boldog Lujzát, fiatal leány korában. Ifjúságának virágában áll. A tudománynak és művészetnek él. Szerény, komoly külseje és lelkének összeszedettsége elárulja, hogy a világ hiúsága, és a hétköznapi élet forgataga nem köti le figyelmét. Szíve csak egyért, Jézusért dobog. Szinte ég a szeretettől Jézus iránt.

14192

Alig fojthatja még továbbra is vissza e szeretet lángadozását. — Lelkében forró vágy támad, vajha testbe öltöztethetné azt. Gondolkodásba merül. Beszéljen Jézusról? De hiszen a szó hamar elhangzik ... Lelkének vágyát ez ki nem elégíti. — Tekintete az előtte fekvő kifeszített vászonra és ecsetjére esik. Kész a terv. Leül festőasztala mellé. Újabb gondolkodás, újabb töprengés. Milyen alakot adjon gondolatának, hogy az éppen azt mondja, amit szerető szíve mondani óhajt? Kezét Jézusra bízta. Szeretete vezeti ecsetjét. Szíve sugallatára hallgatva, kialakul keze alatt a kép, egészen Isten gondolatai szerint. Vonást vonás mellé húz és egyszerre csak csendes, bájos vidék, kis erdőrésztlet kerül a vászonra. Megelégedéssel nézi; hiszen ez lelkének hű képe. A kies vidék az erdővel, az ő; a benne honoló áhítatos csend, a mindenekezt betöltő Isten. Teremtény nem zavarja meg ezt a mélységes csendet. Idegen bálványok nem trónolnak szíve oltárán.

S most én is boldogan szemlélem a fiatal Lujza megelégedett arcát. Milyen mennyei békét kölcsönöz egész valójának ez a lelkiszabadság. Milyen átszellemült a tudatban, hogy Jézus egyedül elég neki.

De munkája még nincs befejezve. Még hiányzik rajta annak a neve, akit legjobban szeret. Akaratlanul is önmagát festi a képre vésővel kezében egy nagy tölgyfa elé. Egy élő fa elé képzelet magát és annak kérgébe vési Jézus szentséges nevét. Bár nőne a fával az is nagyra, hadd hirdetné késő századoknak, hogy „Jézus” az, akit a világon mindennél jobban szeret.

Nézem a nagy tölgyet és látom, hogy ez a fa, Isten terveiben valóságosan létezik és hatalmas koronájának ágait kiterjeszti az egész világra. A kis művész, anélkül, hogy sejtette volna, a társulatot festette meg, amelybe ő szent Vincével együtt — bár nem ecsettel, hanem az irgalom és szeretet tetteivel — belevésték Jézus örökre áldott szent nevét és szeretetét. Szép szent szabályunk ennek az élő tölgyfának a kérgé, amelyen a társulat keletkezése óta bevésve olvashatjuk: *Szeressék és kövessék*

a mi Urunk Jézus Krisztust, a szeretet forrását és példaképét.

Jézus, akit oly lángolóan szeretett, volt boldog Lujza csodákkal határos tevékeny életének titka, erőssége, egyedüli boldogsága ebben az életben, most pedig ez jutalma az örökkévalóságban.

S most legördül a függöny és elfödi szemem elől boldog Lujzának vonzó leánykori képét, amint vászonra festve fába vési: „Jézus, annak a neve, akit szeretek.” Szép jelenet volt. Bár mindig szemem előtt lebegne! Feltekintek s ismét a szürke mindennapi élet keretei közt látok mindent. De a szép kép mélyen vésődött a lelkembe.

Önkénytelenül félre teszem a tollat és gondolkodom. Lelkem visszaszáll saját ifjúkori éveimbe. Kérem önmagamtól: Mikor kezdtem én őszintén szeretni az Úr Jézust? Az évekkel együtt velem is nagyra nőtt-e ez a szeretet? Mondhatom-e én is — főképen a fogadalmas életben — boldog Lujzának lelkületével, hogy Jézust valóban szerettem? Ha boldog anyánk lenéz az égből és lelkembe tekint, milyen szeretetet lát bennem?

Szentül megígérem neki, ha a múltban más teremtényre, más dologra pazaroltam szeretetemet, a jövőben vele együtt én is teljes szívűből, osztatlan szeretettel mondom: *Jézus, annak a neve, akit a világon mindennél jobban szeretek.* Ez az őszinte ígéret lesz a virágom, amit március 15-én boldog anyánk oltárára helyezek.

KONFERENCIA

a szent fogadalmak megújítása napjára, melyet főtisztendő Atyánk, **Áronffy Ferenc** úr tartott 1922 március 24-én a Központiházban.

Kedves jó Nővéreim!

A holnapi nagy nap előestéjén tekintetünk arra a nagy eseményre irányul, melynek mi, és velünk együtt

széles e világon a nővérek nagy serege, részesévé leszünk s amely megérdemli, hogy fontosságáról kissé elmélkedjünk. A múlt esztendőben a nagy hasonlatosságot tüntetem föl, amely a szentmise és a fogadalmak között van. Ma lássuk, hogyan újul meg fogadalmaink megújításánál a hét szentség kegyelme.

1. Szent hitünk tanítja, hogy a keresztség szentségében letörli Isten lelkünkről az eredendő és személyes bűnöket és visszaállítja a lélek eredeti ártatlanságát. Nem ez történik-e a szent fogadalmak alkalmával?

A jámbor hagyomány és a szentatyák véleménye szerint a fogadalmak megújításakor Isten keresztségi ártatlanságunkat adja vissza; nem ugyan egészen úgy, mint a keresztségnél, amely még a halálos bűnöket is letörli; a fogadalom megújítása, — ha szabad magamat így kifejezni — az élők szentségeihez hasonlít, amely már föltételezi, hogy a lélek a halálos bűnöktől ment, s csak a bocsánatos bűnt és a bűnnek büntetését törli el, főképp a teljes búcsú segítségével amely a fogadalom megújításával jár.

A keresztség szentsége által a lélek a sátán rabszolgaságából Isten gyermekévé lesz. És a fogadalom megújítása által Isten különösen kiválasztott gyermekévé, a szeretet leányává lesz. Fülemben cseng szent Vince atyánk szava: „Önök nővéreim, Isten leányai és mivel Isten a szeretet, önök a szeretet leányai.“

Van egy különbség is a két dolog között. A keresztséget csak egyszer vehetjük föl; a szent fogadalmakat pedig, szent Vince bölcs intézkedése szerint minden évben megújítjuk. De vajjon baj-e az, hogy minden évben meg kell újítanunk? Amint, hogy nem volna baj, sőt nagyon is ránk férne, ha minden évben megkeresztelkednénk, de ezt nem tehetjük, úgy az sem baj, sőt nagy kegyelem, hogy minden évben újra meg újra meghozhatjuk a teljes áldozatot és részesülhetünk a vele járó kegyelmekben. Adjunk hálát azért a jó Istennek és szent Vince atyánknak!

2. A bérmlás a katekizmus tanítása szerint megerő-

síti a lelket az élet nehéz küzdelmeire. Az örök fogadalommal bíró szerzeteseknél és társulatoknál is van fogadalom megújítás, de ez csak szertartás; megismételik amit már úgyszólván örökre megfogadtak. Önöknél a fogadalom megújítása nem külső ceremónia, hanem valóság. Az emberi gyengeséggel számolt le szent Vince atyánk, midőn nem örökös fogadalmakat rendelt, hanem azt kívánta, hogy csak egy évre szóljanak, s minden évben újítsák meg. Ezzel azt akarta elérni, hogy ha az év küzdelmei közepette kissé lankadunk, a szent fogadalmak megújítása kölcsönözzön új erőt a következő év küzdelmeihez. Minthogy nem bérmlálkozhatunk minden évben — pedig reánk férne — az évenkinti megújítás öntse belénk a Szentlélek erősítő kegyelmét!

3. Az Oltáriszentség a megújulás szentsége. A miséző pap nap-nap után nemcsak megújítja a keresztfé áldozatát a szentmisében, hanem időnkint meg kell újítania az Oltáriszentséget a ciboriumban és a monstranciában is. Pontosan előírja az Egyház, hogy a szent miséhez használandó ostyának nem szabad egy hónapnál idősebbnek lennie és hogy a sütéstől számított egy hónapon belül a ciborium és monstranciában levő szent ostyát meg kell újítani. Némely egyházmegyében rendelet van, amely szerint minden sekrestyében kis táblára pontosan fel kell jegyezni a megújítás idejét. Az ilyen megújításoknál csak a szín újul meg, a lényeg ugyanaz marad. Önök is csak a fogadalom formát újítják meg, de a lényeg — a fogadalom — ugyanaz marad. Miként az Oltáriszentséget időnkint meg kell újítani, úgy az Oltáriszentség egyik hatása, gyümölcse, hogy a lelket megújítja. Nekünk is fogadalmainkat nemcsak meg kell újítanunk, hanem épp a megújítás által lelkileg meg is kell újulnunk.

4. A keresztség szentségét, mint előbb említettem, életünkben csak egyszer szabad felvennünk; mivel azonban sajnos, a keresztség után is gyakran és sokat vétkezünk, rendelte a jó Isten a penitenciatartás szentségét, hogy abban — bűneinktől megtisztulva — lelkünk újjá szülessen.

Az emberi gyarlóság következtében sok hibát követünk el, talán épp a legtöbbet a szent fogadalmak ellen. A szent fogadalmak megújításából fakadó kegyelem tisztára mossa a lelket. A tiszta szeretetből fakadó önfeláldozás, amellyel szent fogadalmainkat megújítjuk, letörli a gyarlóság folytán elkövetett vétkeket. A Szentlélek Úristen szavai szerint: „A szeretet befödi a vétkek sokaságát.”

5. Az utolsó kenet szentsége előkészít a jó halálra. Igaz, hogy szent Vince atyánk példája nyomán mindennap készülnünk kell a halálra, megfontolva Szent Pál szavait „Mindennap meghalok” ... mégis évenként egyszer, a fogadalmak megújítása pillanatában újra meghalni a világnak, mindenről újra önként lemondani, igazi készület a halálra. A szent fogadalmak megújítása még egyébként is összefügg a halállal, mert a halálos ágyon is megújítjuk szent fogadalmainkat, még pedig ünnepélyesen, hangosan, ép-úgy, mint első alkalommal tettük.

6. A pap az egyházi rend szentségében fogadalmat tesz, hogy a szent tisztaságot megtartja, engedelmességet ígér egyházi előjárójának és magát a szegények szolgálatára szenteli s azért jövedelmének fölöslege a szegényeké. Ime az önök négyes fogadalma, azzal a különbséggel, hogy a pap életében ezt az áldozatot csak egyszer hozza meg a fölszentelés alkalmával, önök pedig évenként megújítják szent fogadalmaikat.

7. Miként a házasság szentsége által, úgy a szent fogadalmak által is szent frigyre lép a lélek; csak hogy ilt a jegyes maga a fölséges Úr Isten. A házasság szentségét többször is föl lehet venni, ha a hitvestárs meghalt; de egy és ugyanazon személlyel csak egyszer köthető meg. Önök Jézussal minden évben megkötik a szent frigyet, s ez annál több érdemmel és kegyelemmel jár, mert március 25-én a betű szerint megszűnik a frigy, önök szabadokká lesznek, s mégis Jegyesük iránt való szeretetből újra kezeikre rakják a lehullott bilincseket, újra megkötik a szent frigyet szent fogadalmak megújításával.

Lépjének immár az oltár elé s a szent mise áldozat

legfontosabb pillanatában újítsák meg szent fogadalmaikat oly lelkülettel, oly elhatározásokkal, oly önfeláldozással, hogy lelkük a keresztségi ártatlanságot visszaszerezze; hogy lelkükben az isteni szeretet lángja úgy lobogjon, mint az apostolok lelkében a Szentlélek Úristen lejövetele után; hogy szívük oly nyugodt legyen, mint életgyónásuk végzése után; hogy szívük állandó monstancia legyen, amelyben az isteni Jegyes kedvét találja; hogy mindig halálra készen folytassák a munkákat, amelyeket Krisztus Urunk földön jártában gyakorolt és hogy újra megköve vele a szent frigyet, készüljenek az örök boldogságra, melyet az isteni Jegyes ad egykor cserébe hűségükért a mennyországban. Amen.

Hivatásunk szépsége.

Az apostolkodás.

(Folytatás.)

A lelkek megmentése szent hivatásunk főcélját képezi. Ebből a nagy munkából mindnyájunknak kivétel nélkül ki kell vennünk részünket. A szeretet minden leánya, bármilyen tisztséget tölt is be, köteles tehetsége szerint apostolkodni a lelkek üdvéért. Nem is annyira szent ruhája, mint inkább a szegények szolgálatában tettekben megnyilatkozó buzgósága avatja őt a társulat élő tagjává, szent Vince és boldog Lujza valódi leányává.

Fontos kérdés tehát, hogy ki-ki hogyan apostolkodjék abban a munkakörben, ahová az engedelmesség helyezte. A múlt számban tett ígérethez híven, lássunk az alábbiakban egy szerény képsorozatot, a szeretet azon leányainak életéből, akiket a szent hivatás helyes értelmezése és a szegények szeretete lelkesít.

A kórházban nagy a sürgés-forgás. Késő este hoznak egy beteget. A demokrata gyűlésből hazamenet, hirtelen

rosszul lett az úton. Szegény munkás ember; teljesen idegen a nagy városban. Csak kényszer-kedvvel tűri, hogy a kórházba vigyék, mert ki nem állhatja az apácákat. Ha az utcán valamikor eggyel találkozott, elfordította tőle a fejét. A kórházban is mindenki ismeretlen neki. Mindenkitől idegenkedik.

A szeretet leányának azonban korántsem ismeretlen ez az idegen ember. Mintha közeli rokona volna, oly szeretettel fogadja. Semmi sem kerüli ki figyelmét, ami a betegnek könnyebbülésére szolgálhatna. Megfürösztö, tiszta ágyba fekteti s éjjel-nappal lesi óhaját. Amit tud és szabad, megtesz érdekében. A legnagyobb jósággal és türellemmel ápolja és gondozza heteken, hónapokon át.

A beteg kórágynál feküdve nézi az eseményeket. Látja, hogy nincsen egyedül s hogy jobb és bal szomszédját, sőt valamennyi szenvedő társát a nővér ugyanabban a szeretetben és gondos kiszolgálásban részesíti. Nem tud betelni e szép kép nézésével. Szeme akaratlanul kíséri a fehér kornettot. Csodálkozással nézi, mily kitartóan s mily jó kedvvel végzi nehéz munkáját. Mily kézséggel siet bármelyik beteg segítségére.

Máskor meg az éjtszaka csendjében kíséri a nővér alakját. Égi jelenést vél látni, amint a nővér a félhomályban rózsafüzérét imádkozva halad végig a termen. Nézi, amint egyiknek orvosságot, másiknak borogatást ad, egy harmadikat pedig — akárcsak egy anya gyermekét — szeretettel betakar.

Nem egyszer tanúja olyan jelenetnek, amitől még a köszív is megindulna. Látja, hogy a nővér fél éjjelt is eltérdeleg egy-egy haldokló mellett, akit imáival és vigasztaló szavakkal utolsó, nehéz küzdelmében erősít és bátorít. Látja, mint fogja le szemét s mily gonddal teljesíti a kiszendvedettnek az utolsó szolgálatokat.

Énnyi megható jelenet után a vallást gyűlölő ember, a megrögzött demokrata ráeszmél, hogy ilyen képet még nem látott életében. Pedig gyakran eljárt a moziba, meg a színházba. Titkos melegség érinti szívét. A szeretet

leányának ez a hősi önfeláldozása, őrzetlensége és állandó jó példája a napnál világosabban belevilágít sötét lelkébe. Komor hangulatára a kegyelem derűje ereszkedik le szelíden. A kegyelem és a nővér jó példájának fénye mellett most egész élete világos lesz előtte. Látja, amit eddig nem hitt, és hisz mindent, amit eddig tagadott.

Nemsokára elhagyja a kórházat. De ő már nem az aki volt, mikor jött. Már többé nem vallásgyűlölő demokrata. Az egészséggel együtt a kórházban megtalálta ismét lelkének békéjét és a rég elvesztett, boldogító hitét. Ezt a kegyelmet pedig korántsem valami fényes szónoklatnak, hanem Isten után annak az egyszerű nővérnek köszönheti, aki oly gonddal ápolta.

Igaz a közmondás: „A szó indít, a példa vonz.” Messzeható apostolkodást végez a nővér már azzal is, ha a szent hivatás szeretete él szívében és ha szeretettel, lelkiismeretesen teljesíti kötelességét.

A valóban buzgó nővér azonban nem elégszik meg a jó példaadással, ami sajnós, nem hozza meg mindig a kívánatos eredményt. Ő a gondos ápolás mellett a hittérítő szerepét is jól játssza. Akárcsak egy okos és tapasztalt ügyvéd, úgy lesi az alkalmas pillanatokat, a beteg jó hangulatát, hogy ő legyen a nyertes. A részleges szabály előírása szerint leginkább akkor oktatja őket hitünk főigazságaira, amikor éppen a szükséges testi szolgálatokat nyújtja.

A sorozatban erről is van kép. A nővér reggel ágyról-ágyra rendbehozza betegeit. Az elsónél egy öreg ember panaszkodik, hogy rosszul aludt és hogy mindene fáj. „Látja jó bácsika, — mondja az apostol nővér, — ez a siralomvölgye már csak egyszer ilyen, tele van nyomorúsággal. Máskép lesz a szép mennyországban! Ott csupa öröm és vígság az élet.” — Egy szó követi a másikat, s míg a nővér munkájával elkészül, a beteg bácsi lelke egészen felüdül. A nővér tova siet, de a jó öreg lelkében tovább fonódnak a gondolatok a szép mennyországról, az angyalok hárfás énekeiről stb. Erős vágy fogja el lel-

két, bár ő is oda kerülne... A második, a harmadik és valamennyi elmondja bú-bánatát. A beteg szeret arról beszélni amiye fáj. A szeretet leánya pedig arról, akit szeret. S ime Istent szerető szívének gazdag könyvtárából jut mindenkinek egy-egy jó szó és buzdítás. Sőt találékony szeretete mindennap új dolgot mutat be betegeinek szép hitünk tanaiból. S ha egy-egy beteg hosszabb időn át van a kórházban, a jó nővér észrevétlenül áttanulta vele a kis katekizmust. Egy-egy alkalmas időben elhintett jó szó soha se téveszti el hatását. A beteg akarva, nem akarva elmélkedik fölötte és a jó mag meghozza százszoros gyümölcsét.

Még egy szép jelenet. Délután van. A nővér minden munkájával elkészült. Leül és előveszi kézimunkáját. Néhány gyermek körülállja. Unszolják, hogy meséljen nekik. A kis apostol gondol egyet s elmond nekik egy megható történetet egy bácsikáról vagy nénikéről, aki nem dolgozott s rossz útra tért. Előbb jó módban élt s azután nyomorba jutott. Volt egy jó gyermeke, s annak az imájára megtért. Milyen boldog volt ismét! Azután meghalt és az angyalok a mennyországba kísérték, stb... És ennek a szép történetnek nagyobb eredménye van, mint egy prédikációnak. Az ágyban fekvő betegek közül nem egyik könnybe lábad a szeme. A történetben saját magára ismer s most már ő se halasztja tovább megtérését. A bánat könnyeit hullatja s ezek utat nyitnak a kegyelemnek.

Máskor meg egyenesen kikérdezi a gyermekeket a katekizmusból. Meggyőződik róla, hogy értik-e azt, amit mondanak. Megmagyarázza a kérdést, kis gyakorlati utasítást csatol hozzá s amint a szent szabály mondja, a felnőttek nem is sejtve, hogy főképp miattuk beszél, ők is tanulnak belőle.

Van e sorozatnak a kórház falain belül még sok apró jelenete, amit a helyszíne miatt lehetetlen mind felsorolni. Hasonló lélekemelő képet látunk az elmebetegeknél, raboknál, elaggottaknál alkalmazott szeretet leányának életében. Bárhol van, apostoli lelkének meleg áradata kihat

egész környezetére, az ápolónőkre és alkalmazottakra, sőt nem egyszer az orvosra is. Sokat tesz a csodás érem megismertetésével, a jó könyvek és újságok terjesztésével.

De lássunk most néhány képet a gyermekeknél működő nővérek életéből.

Este felé jár az idő. A napiszobában ül a tanító-nővér és készül másnapi óráira. Az egyes tantárgyakból kis tervezetet készít magának. Még egyszer jól átgondolja mondani valóját, s azután összerakja könyveit. Ügylátszik, már készen is van. De nem. A becsukott könyvek mellett magába szállva, gondolkodásba merül. Hivatása legfontosabb célja lebeg szeme előtt. Előveszi újból ceruzáját s még egy-egy gondolatot ír a számtan, nyelvtan, történelem, stb. jegyzetei mellé. Most már, meglegedetten kel föl s lát más munkához. Szíve azt súgja, hogy úgy készült az egyes órákra, hogy nemcsak a tanfelügyelő, hanem szent Vince is meg van vele elégedve. Igen, ez a jó nővér, — mert szent hivatását megérti — minden tantárgynál arra is gondolt, hogyan fogja ő azt Istenre vonatkoztatni s milyen gyakorlatias lelki érvekkel fűszerezni. Elveszettnek tartja azt az órát, amelynek folyamán legalább egy jó gondolatot nem hintett el tanítványai szívébe. Ilyen készület után oktatásaival valóságos missziót teljesít gyermekei körében. Nemcsak a tudomány egyes ágaiba, hanem a hit szent csarnokába is bevezeti őket. Az itt fakadó tiszta forrásokból, vele együtt tanítványai is életet és erőt merítenek a későbbi küzdelmes, igaz keresztény élethez, vallásunk hősiesség gyakorlásához.

A szoros értelemben vett iskolai tanítás, a gyermekek nevelése és gondozása, bár magába véve is nagy dolog, nem meríti ki a buzgó nővér erejét. A lelkek üdvéért égő szívének lángjai több irányban csapnak szét.

Ime egy másik kép. A gyermekeknél alkalmazott buzgó nővér, nagy szeretettel karolja fel az ifjúsági egyesületeket. Minden szabad percét ezeknek ügye köti le. Terveket készít a következő összejövetelre. Kis meglepetésken törí fejét. Ügyes keze holmi kis hulladék selyem, sző-

vet vagy posztó darabkákból, csinos tárgyakat készít kisorsolásra. Társas játékokat, tréfás dolgokat, adomákat, énekeket válogat össze kellemes szórakoztatáshoz.

Mint szorgalmas méhecske gyűjtőgeli a hét folyamán mindazt, amivel vasárnap a köréje sereglő ifjú nyáját jól tartani akarja. Meg is nyeri mindnyáját. Az egyesület tagjai, a kicsinyek csak úgy, mint a nagyok, örömmel sietnek az összejövetelekre. A krisztusi szeretetnek ereje, amely a velük foglalkozó nővér szívét eltölti, vonzza és boldogítja őket.

A nővérek jó példája — mert rendszerint, ahol több a gyermek ketten hárman vannak, — szemléltető oktatás számukra. Kiérzik mindegyik szavukból, tettükből az önzetlenséget, az egyetértést, az önfeláldozó tiszta szeretetet. Az ég angyalai tanúi, hogy a szeretet buzgó leányai, mily világra szóló apostolkodást végeznek az ifjúsági egyesületek kereteiben, ha a szent hivatás szeretele és szelleme irányítja őket.

Azonban a kis sorozatnak legvonzóbb képe most következik. A tanító, óvó, vagy egyébként a gyermek-nevelésnél alkalmazott nővér, nagy elfoglaltsága mellett még arra is vesz időt, hogy itt-ott szent hivatásunk legeredetibb, legszebb művét gyakorolja: a szegényeket és betegeket látogassa.

Nem ritka eset, hogy négy órakor a tanítás befejezése után, egy nővértársa vagy nagyobb leányka kíséretében, kosárral a karján, sietve megy a falu vagy város utcáin valamelyik elhagyott szegény beteg, vagy haldokló vigasztalására. S a halállal vívódó szegény beteg, — mint ha csak az irgalom angyalára várt volna — előbb nem tudott meghalni. A szeretet leányának jelenléte, imája bizalmat ébreszt csüggeteg szívében. Biztató szavaira vergődő lelke megnyugszik Isten szent akaratán, s nem egyszer karjai között költözik át békében az élők honába.

Máskor meg éppenséggel ő reá várakozik a kegyelem órája. Szelíd jóságos szava, mint az élő napsugár felolvasztja a szegény, bűnös beteg szívén a jeget s utat nyit

a megtérés kegyelmének. Kibékül Istenével. Szívében újból szállást vesz a régóta nélkülözött béke és boldogság. A megtérttel együtt a szeretet leányának lelke is árad az öröm és hála érzelmeitől, mert egy eltévedt juhocskát vihet a jó Pásztor elé.

Egy-egy ilyen győzelem edzi erejét, tüzesíti buzgóságát és kész a legelhagyottabb helyeken is felkeresni az Úr Jézus Szívének kedvenceit, azokat a szegényeket, akikkel senkisémet törődik. . . .

Van e scrozatnak még egy szerény képe is. A szeretet leányának a lelkek iránt való szeretete nemcsak szárnnyakat, hanem sas szemet is kölcsönöz neki. Minden lelki hiányt meglát. Minden magára hagyottat észrevesz és siet, ideje és tehetsége szerint rajta segíteni. Bár a házban alkalmazott cselédeleányok nem tartoznak hatáskörébe, szerető szíve mégis irgalomra indul irányukban. Látja, hogy azok csak olyan dolgozó gépek a házban, de egyébként senki se törődik velök. Pedig az ő lelkük is szomjúhozza a szebbet, a nemesebbet. Ha egyedül nem győzi a munkát, akkor hasonló érzelmű nővértársat nyer meg az ügynek. Felajánlják szolgálatukat, időt kérnek számukra és egymást felváltva tanítják meg őket írni, olvasni, varni, vagy egyéb hasznos dologra. Persze a legfontosabb sem marad el. Itt-ott sorra kerül egy hittani lecke, erkölcsi oktatás, hogy szent vallásunk legfőbb igazságait ők is megismerjék.

Ilyen szeretetteljes bánásmód mellett ezek a jó leányok is otthonosan érzik magukat; szívesen szolgálnak intézeteinkben s ami a fő, jó keresztény leányok lesznek, akik majd később áldva áldják a jó nővérek emlékét.

Nem okvetlenül szükséges azonban, hogy a szemünk előtt elvonult képsorozatban serénykedő nővérek éppen csak olyanok legyenek, akik közvetlen neveléssel vagy oktatással foglalkoznak. Közéjük vegyülhet bármilyen tisztségben működő nővér is, ha ideje megengedi. A főzésnél, mosásnál vagy a házitisztségben tevékenykedők is kivehetik részüket az apostolkodásban. Hány buzgó

nővér van a szeretet leányainak nagy táborában, aki, mert hétköznap nincsen alkalma tiszttségében, a vasárnapot használja fel, hogy ő is élvezhesse a szent hivatás különös boldogságát. Szeretete útra készíti. Szolgáló nővére engedelmeivel ő is megy egy-egy elhagyatott szegény, vagy beteg felkeresésére. Vagy pedig látván, hogy egyik-másik nővértársának milyen nagy az elfoglaltsága a gyermekek-nél, ő is kísérik a szivgárdában, az őrangyal gyermekek-nél, stb. A megosztott munka félmunka; s így szeretetteljes készségével valóságos Cyreneusa annak a nővérnak, aki valamely egyesület vezetésének a terhét viseli. Sokszor az ilyen egyszerű nővér jámbor beszélgetése mélyebb benyomást gyakorol a gyermekekre, mint holmi fényes szónoklat.

Azután munkáik és fáradságuk felajánlásával mennyi áldást és kegyelmet érdemelhetnek ki Istentől a hét folyamán azok számára, akik közvetlenül érintkeznek a szegényekkel!

Milyen nagy dolgokat, hogy ne mondjuk csodadolgokat mívelhetnek a szeretet leányai abban a községben, vagy abban a városrészben, ahol vannak, ha minden nővérben meg van az apostoli lelkület, a buzgóság és önfeláldozás szelleme. Ha egy sincs köztük aki irigy, féltékeny s a maga kényelmét keresi, akkor meglesz köztük az egyetértés, együttmunkálkodás is, amiről Istennek hála, több házunk olyan vígasztaló bizonyosságot tesz!

Igy kellene lenni mindenütt. Hiszen negyedik fogadalmunk értelmében nemcsak erőnk, egészségünk, hanem minden szabad időnk, tehát a vasárnap is a szegényeké.

Ezt a drága kincset nem szabad saját kényelmünkre, sem olyan dolgokra pazarolnunk, amivel csak természetes hajlamainkat elégítjük ki. Így például hiba volna, ha egy nővér, akinél nincs kilátás, hogy életében valamikor Isten dicsőítésére használhatja a harmonium játszást, pusztán időtöltésből órákon át játszanék; és pedig nemcsak vasárnap, hanem akárhányszor hétköznapokon is. Vagy pedig kötetekre menő hangjegyeket, énekeket, verseket gyűjt

össze nem a ház, hanem a maga részére. Ez időpazarlás, és a szegények szolgálatának rovására történik. Boldog Lujza anya nem engedte meg továbbá leányainak, és nagyontisztelendő általános főnökeink sem látják szívesen, ha a szegények szolgálói olyan apró-cseprő, hiábavaló, céltalan, — nem ritkán izléstelen — dísz tárgyakat, például dobozokat, kosarakat, tálcákat, képeket, stb. készítenek szabad perceikben. Ez sok időbe kerül; és ha csak nem a szegények javára, értékesítés céljából készültek, nincs helyük a szeretet leányának kezében.

Merő időtöltés a haszontalan olvasás is, ami csupán kíváncsiságunk kielégítésére szolgál s inkább árt, mint használ hivatásunk szellemének. A szent szabály megjelöli, hogy csak a nővérek használatára engedélyezett jámbor könyvekből olvassanak, hitelemzésre készüljenek, hogy ezzel a szegények számára a katekizmus magyarázatában és egyéb üdvös oktatásban tovább képezzék magukat.

Ha a nagy világon széjjel tekintve szabad szemmel láthatnók a 37000 főnyi nővérsereget, amint a szegények közé vegyülve teljesítik szép szent hivatásukat, az irgalom műveit, sok-sok olyan nővért találunk, akinek lelkét csak egy gondolat foglalkoztatja: *Jézus és a szegények*; csak egy vágy hevíti: hogyan nyerje meg valamennyit Jézusnak. Csatlakozzunk mi is ezekhez. Róluk mondja szent Vince: „Nincs szebb égen és földön a szeretet valódi leányánál.”

KEDVES SAPIENTIA NŐVÉREM!

Urunk kegyelme legyen mindig velünk!

„Kérjetelek és adatik nektek, zörgessetek és megnyitják nektek!” Ezeket mondja az édes Jézus most nekem, midőn ismét bizalommal fordulok kedves jó Nővéremnek segíteni mindig kész, jóakaró szívéhez.

Ugy-e, eddigi hosszú hallgatásomat arra magyarázta, hogy

talán már nem szorulok tanácsaira? Igaz, hogy az isteni Tanító-mester sokszor és sokat szólt lelkemhez közvetve és közvetlenül, igyekeztem is megérteni intéseit, de most kedves jó Nővérem ajkairól szeretném szavát hallani, mert az egész bizonyosan szent Vince és boldog anyánk szellemében terel ismét a helyes útra.

Ugy-e kedves nővérem, tudja, hogy a szent engedelmesség még mindig a gyermekek körében tart és ebben a szép, de egyben nehéz munkakörben különösen a nevelés dolgában akadok meg legtöbbször. Oly finom lélektani ismeretet, tapintatot kíván e szent munka, amellyel én még nem igen rendelkezem. Most látom, hogy tanulással ezt el nem sajátíthatom, mert lelki munkához lélek kell. A tanítónő az értelmet is hivatva van fejleszteni, de nem ez viszi a főszerepet, mert hiszen a szíven, a lelken át férközhetünk legkönnyebben az értelemhez is.

Látja kedves Nővérem, ezeket a gondolatokat az isteni Tanítómentertől kaptam. Hála legyen érte szent Szívének!

Hatvan gyermekem van és mikor közéjük megyek, egynek képelem őket és úgy szólok hozzájuk, úgy férfözöm szivecskéjükhöz, mintha csak *egy* gyermekkel foglalkoznék. Sokszor láttam ennek helytelen következményét s így rájöttem arra, hogy a gyermeklelkeket nem lehet egy kaptafára ütni; egyénenkint kell velük foglalkozni. Ezt különösen a *jutalmazásnál* és *büntetésnél* tapasztaltam. Volt eset arra, hogy egyeseknél ártott a jutalmazás, sőt a büntetés is hatást tévesztett.

Azért kedves Nővérem e hosszú bevezetés után rátérhetek már levelem tulajdonképeni céljára, hogy t. i. megkérjem, írjon a helyes jutalmazási és büntetési formákról, melyeket mi főképen mint irgalmas nővérek alkalmazhatunk. Ebben bizony nem járunk el egyöntetűen; nagyon ragaszkodunk egyéni jó-rossz nézetünkhöz. Kérem, kedves Nővérem, világosítson fel gyakorlatias tanácsaival, lélektani és nevelési ismereteinek és bő tapasztalatainak alapján. Úgy gondolom, nagyon szép volna, ha nemcsak közös címet viselnének iskoláink, hanem a gyermekekkel való bánásmódunk is hasonló szellemben és módon történék.

Leírok egy esetet, bírálja meg, kedves Nővér.

Van egy indulatos, féktelen, dacos és durva növendékem. Senki sem szerette eddig, mert durva kifakadásaitól, heves természetétől mindenki menekülni igyekezett. Sok keserű napot

szerezett nekem e kis vadóc, mert szigorú és rideg bánásmódomra mindig dacosabb lett. Végre is az édes Jézus szelídségét akarván utánozni, szelíden szóltam hozzá, durvaságait elnézve, lelkére iparkodtam hatni és az én kis vademberemből — egyelőre, legalább irányomban — kezes báránka lett. Később felbátorodván, azt a megjegyzést tette: „Ha gorombán szólnak hozzám, gorombán felelek; szép szóért a tűzbe mennék.“

Láttam, hogy e durva külső alatt szép lélek lakik, melyhez csak nagy óvatossággal lehet félni. Csodálatos, másokkal szemben, kik folyton büntették, fenyegették, a régi maradt. Ennél a leánykánál méregként hatott a büntetés. Sokan helytelenítették eljárásomat, mert úgymondják, szelíden, szép szóval, durva gyermekeket nevelni nem lehet. Helytelenül cselekedtem, kedves Nővérem?

Sok-sok esetem volt már és megvallom, van is, melynél még sikert nem értem el. Kérem azért szeretett jó kedves Nővéremet, bátorítson e nehéz munkámban, adjon jó tanácsot, mert bizony sok nehéz körülményben lesz rá szükségem.

Levelét várva és ájtatos imáit kérve maradtam Jézus, Mária és boldog Anyánk szeretetében.

legcsekélyebb

Humilitas nővére
a sz. m. l. a sz. b. sz.

KAPOLNA A SÍROK FELETT.

Kis kápolna fényképe fekszik előttem. Messziről, igen messziről, a tengereken túlról jött. Szegényes alkotmány. Disztelen kapuja, kis harangja alig méltó figyelemre. Engem mégis megragad, mert szinte látom köveit. E köveknek mintha nyelvük, mintha hangjuk volna! Hallga csak, mit zengenek!... A szeretetnek és véres áldozatnak fontos, de bús dala csendül meg nyelvükön, mert tanui voltak az áldozat örök, dicső győzelmének, azt zengik most el nekünk.

Nem régen, csak 1911-ben emelték messze keleten, a nagy Khína Tien-Tsin nevű városában, azon a helyen, ahol 1870 június 21-én a pogány khínaiak kegyetlenül meggyilkoltak tíz irgalmas nővért, akik eljöttek, hogy gyermekeiket tanítsák, őket szegénységükben és betegségükben ápolják, hogy köztük az Isten országát terjesszék. Úgy építették meg a kápolnát, hogy a halál helyét jelző oszlopocskák sértetlenül maradtak. Ugyan melyik pompás emlékoszlop versenyezhetne velük? A mi szemünkben bizonyára egyik sem.

Ma, vagy holnap, de egy napon bizonyosan megindul Rómában a kis kápolnában nyugvók boldoggáavatásának ügye. Emlékezzünk meg róluk ma, legyen e néhány sor előkészület ama boldog napra, legyen mint megannyi rózsaszírom, amelyet Úrnapra tépünk, avagy barka, amelyet virágvasárnapra készítünk.

E tíz nővért nem a véletlen hozta össze. A véletlen csak látszólagos szerepet játszik az életben. Akaratunk naponkinti gyakorlásából származik az a titkos összhang, amely körülményeinknek irányt szab s egyéniségünket körülvonalazza. Mindannyian úgy hagyták el hazájukat, hogy sohasem látják többé viszont. Sőt egyik-másik szinte előre tudta, hogy mi vár rá. A tíz közül hatnak bölcsője Franciaországban, kettőé Belgiumban, egyé a szép Itáliában és egyé az Írszigeten ringott. A franciák közül Legras nővér a legidősebb a tíz között, aki sokat hozott Khínába a párisiak víg kedélyéből és lobbanékony lelkületéből. Clavelin nővér a gyógyszerész. Tillet nővér a legfiatalabb, akinek teljes lelki erejébe került leküzdenie a khínaiak iránt érzett ösztönszerű ellenszenvet s a honvágyat. Alig szállt lelkébe a béke és megnyugvás, máris készülnie kellett az utolsó harcra. Hasonló küzdelmeken ment keresztül Lenu nővér is. Francia volt még Pavillon nővér és Violette Mária Paula nővér, aki nagylelkűen lemondott a szülőház nyújtotta jólétről és kényelemről, hogy a szegényeknek szolgálhasson. Mint előkelő külsejű úrileány jött hozzánk, — mondá egy nővér Toursból, ahol belépett, —

s a kerti és konyhai munkától megkérgesedett kézzel, de a szeretet leányának alázatosságával távozott. Ő, ti szegény, de dicső kezek, melyeket a barbárok oly kegyetlenül levágtak!

A szolgáló nővér, Marquet nővér belga származású, kedves, szerény, sőt félénk lélek, aki legszívesebben eltűnt, ha valaki a főnöknőt kereste, de a veszély pillanataiban helyén volt s a legelsőnek halt meg. Mióta Khína földére lépett, mindig kész volt a halálra, szinte várt rá. Földije, Adam nővér, az ájtatosság és hűség anyala. O' Sullivan nővér Írország szülötte, mint átutazó került Tien-Tsinbe. Útban volt hazafelé Európába, de a nővérek nagyon kértek, maradjon náluk, nagy szükség volna a népkonyhán egy angolul folyékonyan beszélő nővérré. A visszatérés örömetől eltelve, O' Sullivan nővér hallani sem akart a maradásról; ha csak említették, már haragudott. Egyik napon azonban elment a Győzelemtől nevezett Nagyszony templomába, s mikor hosszú ima után onnét haza tért, kijelentette, hogy náluk marad. Talán a szent Szűz mondta neki: „Maradj egész életedre e szegény nép közt.”

A névsor végére hagytam Andreoni nővért, aki Flórenc mellett egy falucskában született. Buzgalmával s rajongásig menő lelkesedésével misztikus középpontja volt a kis családnak. Tizenhárom éves korában megbetegedett, de még ő vigasztalta szomorkodó anyját, hogy ne búsuljon, nem hal meg, mert látomása volt, hogy két koszorút kell még megfonna, a szűzesség és a vértanúság koszorúját. Később, mint viruló szép leány, határozottan visszautasította kérőit. Ha kérdezték, miért, kereken ki-mondta: „Csunya; nekem nem elég szép!” Az ő szíve valósággal a legnagyobbra, a legszebbre vágyott. Egyik télen feltette magában, hogy minden reggel mezitláb megy a szomszéd faluba, ahol misszió volt; s el is ment, nem törődve sem hideggel, sem hóval. Mióta a társaságba lépett, valósággal szomjazott a vértanú halál után; kérve-kérte, hogy Khínába mehessen. A lelkét betöltő forró vágyakozás akkora volt, hogy néha ájulásba esett miatta, és

mintha a jövőbe is látott volna, biztosan tudta, hogy az öldről bekövetkezik. Bámulatra méltó pontossággal jelölte meg halálát egyik levelében: „Engem felkoncolnak, úgy halok meg!” A következmény bebizonyította szavainak igazságát. Sőt ismerte a vértanuságra kiválasztott társait is. Az akkori szolgáló nővér, Dutruil nővér, akivel bizalmasan közölte látomását, örült, hogy ő is a választottak közé tartozik. „Nem, nővérem, — válaszolá Andreoni nővér, — tízen voltunk, de ön nem volt köztünk.” — Dehogy nem, dehogy nem! — erősíté a szolgáló nővér a többiek előtt, akik jóízűen nevettek. — „Én önt nem láttam, nővérem.” — És mi történt! Dutruil nővért 1867-ben az előljárók elhelyezték. A katasztrófa után épen ő volt, aki ugyancsak az előljárók megbízásából, a feldúlt művet helyreállította.

A vértanuság gondolata nem hagyta el a kis családot. Még a szünórának is ez volt tárgya. Ha keményítéskor feltűnően szép fehér kornett akadt a kezükbe, az egyik nővér így szólt: „Ez igen szép, tegyük el a nagy napra!”

Már nem tudom, hol olvastam, de egyik füzetembe fel is jegyeztem a következő kis eseményt: „Az inkermanni csata reggelén, — így mondja el Schmitz ezredes, — jó korán találkoztam De Lourmel-lel. Feltűnő volt fényes csizmája, hófehér nadrágja és keztyűje. „Ugyan miért csípted így ki magad öregem? — kérdém tőle.” — „Csak nem gondolod, barátom, hogy egy De Lourmelt úgy temessenek el, mint egy szegény ördögöt?” — volt a válasz.

Ezen epizódok mindegyikében megvan a francia hősiességnak ama sajátos vonása, hogy a legnagyobbnak, önmagának feláldozását is bizonyos csinnal teszi.

Ime a kis lelki család még a külsőségekben is készült a nagy napra. S a nagy nap nem késhetett, hiszen Andreoni nővér megmondta.

Az 1870. év májusában rossz hírek kezdtek terjedni a nővérek felől. „Fehér ördögök”-nek nevezték őket, akik gyermekeket tüntetnek el, vagy vásárolnak aranyért, hogy azután kitepjk szívüket és szemüket, amiből orvosságot

és bájitalokat főznek. A pogányság sötétségében még mindig erős a boszorkányokban való hit.

Tien-Tsin rengeteg pogány népe — mondja Hübner báró — összerázkódott; amint az erdő fának levele is megremeg a közelgő vihar első fuvalmára. Itt-ott már sértegetik a nővéreket az utcán is.

Június 19-én elfogtak és megkínóznak egy keresztlényt, és házkutatással fenyegetik a nővéreket. Fontanier, a konzul tiltakozik ugyan, de semmi óvóintézkedést sem tesz. Este háborgó tömeg verődik össze a konzulátus és a lazariszták épülete előtt. Kiabálnak, szónokolnak, köveket dobálnak az épületek felé. A két missziós pap, Chevrier és Vincent-Ou, meg a tíz nővér, akik jobban ismerik a khinaiakat, tudják, hogy ez a halál hangja. A konzul azonban nem tart semmitől.

20-án a nővéreket értesítette valaki, hogy másnap megjelennek náluk a mandarinok. Andreoni nővér összehívja a házbelieket, hogy mindent rendbe hozzanak. Lett erre remület. Andreoni nővér igyekezett őket megnyugtani és vigasztalni, ámbár maga is remegett és feltűnően sápadt volt. A természet utolsó gyengesége volt ez, amelyet a lélek csakhamar legyőzött az áldozat elfogadására.

21-én a gong hangjára a tömeg újra a konzulság és a missziótelep köré gyűlt. A magából kikelt konzul, aki csak most értette föl a veszélyt, egyenruhát öltve, fegyveresen sietett tiltkárával a kormányzóhoz. Ez látván a helyzetet, visszatartani igyekezett a konzult: „Itt veszélyen kívül van, míg ha távozik...” De a hőssé vált meggondolatlan nem hallgat rá. „Az én helyem nem itt van, hanem a konzulságon!” — és kisérőjével igyekszik keresztül torni a tömegben. Megsebesülnek... védekeznek... és végre teljesen összeszurkálva ott vesznek. Kevéssel ezután a két missziós pap is véresen feküdt a földön. A tömeg most megrohanja az épületet s csakhamar lángokban áll a konzulság, a missziótelep s a gyönyörű templom.

Most rajta, a nővérekhez! Ezek, látva a felcsapó lángokat, tudták, hogy nincs segítség, nincs mentség. Mielőtt

a tömeg megérkezett volna, haláltusájuk megkezdődött. A rettegő gyermeksereg s a házi nép tőlük várt bátorítást, saját remegő lelkük pedig előkészületet a nagy útra, mert ime itt volt a nagy nap.

Marquet nővér a kápolnába gyűjti a kis családot. Mindnyájan együtt vannak. Kívülről már-már hallható a gyilkosok vad kiáltása. Marquet nővér kinyitja a tabernákulum ajtaját, kiveszi a cibóriumot, de még most, a halálos sietség pillanatában is a végtelen alázatos lélek marad; átnyújtja Andreoni nővérnek, mert magánál méltóbbnak tartja a szentség kiosztására.

„A mi Urunk Jézus Krisztus szent teste őrizze meg lelkünket az örök életre...” Most már jöhet a halál. Isten nem velük, de bennük. Most már készen vannak. Nem gyöngye nők többé, hanem hősök... szembe néznek a halállal.

A gyilkos tömeg már betörte a kaput s az udvarba hatolt. A nővéreket egy gondolat vezérli: megmenteni a gyermekeket! Talán megelégszenek tíz áldozattal... S a nővérek csoportja egy mellék ajtón eléjük megy. Most az alázatos főnöknő van elül, föláldozza magát, föláldozza legkedvesebb társait, csak azt kéri, kímélik a kicsinyeket. Órá rohannak legelőször, leteperik, megölik... Azután a többi... Nem marad élve egy sem. Kettő, parancsszóra bent maradt a gyermekeknél. Később azonban ezek is elpusztulnak, megfulladnak huszad magukkal a kiömlő gáztól. Lenu nővér marad utolsónak.

A tíz nővérhez csatlakozott még egy kínai keresztény leánya, aki a szent edényeket akarta megmenteni, és mert vonakodott őket átadni, a horda lekaszabolta. Hasonló sors érte Chalmaison nevű urat és nejét, akik a nővérek segítségére siettek. A borzalom jelenetei, melyek még következtek, leirhatatlanok. — Három órára azonban vége lett az öldöklésnek. —

A romokon emelkedett a kis kápolna... Ma ismét nővérek folytatják az alig megszakított munkát. A népkonyhára, a kórházba jönnek az éhező, a nyomorék kínai-

ak. Nem egy annak a fia-leánya, aki a nővérek elpusztításánál hóhérkodott, sőt egyik-másik talán maga a gyilkos, de elgémberedett, elgyengült. Most segítséget kér és kap is. A borzalmas sárga arcok között szeliden járnak kelnek a fehér kornettos nővérek. Mi csak irigyelni tudjuk őket, hisz mindegyiknek munkaterét vértanu elődeik vére szentelte meg, kikben hatalmas pártfogókat tudnak az égben is.

Értékes beszámoló a Szeretet Egyesület működéséről.

A szeretet belénk öntött erény. A huszadik század fagyasztó közömbösségének korszakában is űzi-hajtja a lelkeket a Megfeszítést szerető. Szent Vince eszméi a szeretetnek magasra tartott lobogója alatt most is nagy tettekre tüzelik a szíveket. A szeretet nagy táborának egy parányi osztaga számol be e sorokban tevékenységéről, melynek mindnyájunkban azt a hitből fakadt szent meggyőződést kell megérelnie, hogy elő lehet varázsolni szent Vince jótékonyágának áldásait, csak méríteni kell lángbuzgalmának tengeréből.

A Budapest-ferencvárosi Szeretet Egyesület évi beszámolójának jegyzőkönyvéből közöljük a következő adatokat.

Az egyesület áll 62 alapító, 221 pártoló és 99 működő tagból. Boldog Lujza anyánk palástja alatt az egyesület belélete a lehető lepledelebb. Gyakori közös szent áldozás, kedves családi ünnepek, hetenkinti összejövetelek fűzik szoros viszonyba e szeretet apostolait. Itt vértetik föl magukat lelkesedéssel, hogy körüljárván jót tegyenek.

Térjünk át a misszióra, melyre vállalkoztak. Három ízben tartottak szegényeiknek lelki gyakorlatot. Mindjárt az év elején a Ranolder intézet tornatermében 3 naposát ft. Zelly Károly úr vezetése mellett. Az összejövetelek között 180-an jártak a szent áldozáshoz. A nem várt eredményen fölbuzdúlva, április havában a Gyáli-úti iskola tornatermébe hívták össze a szegényeket szent gyakorlatra. P. Lischerong jezsuita atya szent beszédeire esténként 6 órakor mind többen és többen verődtek össze. Szombaton kilenc pap gyóntatott, vasárnap mint-

egy 680-an áldoztak. A szent gyakorlat lelki sikerét igazolja az is, hogy hét házaspár kötött egyházilag házasságot, kik előbb csak polgári házasságban éltek, öt pár pedig a plébánián jelentkeztetett házasság kötésre. Hogy a kötelező szent mise hallgatás ezután meg legyen könnyítve, a buzgó elnöknő sok utánjárásal kieszközölte, hogy ezentúl minden vasárnap legyen szent mise a tornateremben ideiglenesen föllálított oltáron. Május hónapban hat napos lelki gyakorlatot tartottak a Mester-utcai tornateremben, 250-en áldoztak; két egyházi házasságkötés történt.

Soha nem felejthető szép napok voltak ezek. Minden arcról a lelki megnyugvás tükröződött le. Mindennél fontosabb adományban részesültek e szent napok alatt drága szegényeink. Mindegyik lelkigyakorlat végeztével, a közös szent áldozás után, a szeretet hölgyei bőségesen megvendégelték őket.

Karácsony előtt kedves szinelőadásokat rendeztek a Ranolder intézet növendékei. Ezek egyikére drága szegényeink voltak hivatalosak. Mindnyájan elmentek. Öröm volt nézni, mint élvezték a szép játékot.

A lelki támogatás mellett szép anyagi segítségben is részesítik pártfogoltjaikat. 50 magános elaggót és 159 családot gyámoltanak 643 taggal. Pénzbeli segítséget csak igen ritkán adnak, kivéve, ha az adományozó ezt úgy óhajtja és ha feltétlen szükségét látják. A természetbeli segítséget havonként más-más szükséges dolog alakjában nyújtják: 1.) Burgonya, zsiradék, levespor. 2.) Flanell. 3.) Kávé, cukor. 4.) Húsvéti csomag: Liszt, cukor, tészta, só, szappan, gyertya, gyufa, bab, sózott és füstölt szalonna, burgonya, stb.

Huszár Károly ökegyelmességének „Láthatatlan vendég” akciójában a Szeretet Egyesületnek csaknem valamennyi pártfogoltja részesült 1000-1000 koronás adománnyal. E körzetben 1300 családnak másfél milliót osztottak ki. A kedves elnöknő, mint a kerület vezetője, heteken át dolgozott a parlamentben, hogy minél több kérvény kerüljön elintézésre. Csak bámulattal és elragadtatással beszélhetünk arról a lázas munkáról, melyet a kegyelmes úr vezetése mellett felesége és az önzetlen munkatársak egész gárdája végzett. Huszár Károly ökegyelmességét a társadalom legnagyobb férfiának tanultuk ismerni. Ő igazán krisztusi ember, megérti a nyomorgók jajszavát és átérzi mások szenvedését. Fölszólítja az ország színe előtt az egész társadalmat adakozásra, figyelmezteti a dözölőket, a mulatozókat, hogy

ott van mindenütt a: „Láthatatlan vendég.” Huszár Károly számára megmozdul a legérzékeltenebbnek látszó embernek is a szíve. Rengeteg pénzt gyűjt össze és azt egy fillér adminisztrációs költség nélkül szétosztja. A jó Isten áldása szálljon rá és családjára!

Az Egyesület különös vonzalommal karolja fel a szegény gyermekeket. E szegény kicsinyek rendkívül sokat szenvednek, nélkülöznek a kiáltó nyomor közepette. A hűvösvölgyi szanatóriumba 10 szegény fiúcskát ajánlottak be 3 havi üdülésre; az amerikai misszió gyermeknyaralási helyeire 100; a magyarországi nyaraltatásra 50 szegény gyermeket küldtek.

Az Egyesület egyik lelkes tagja közbenjárására a leendő és gyermeküket tápláló szegény anyák ingyen reggelihez jutnak.

A karácsonyi ünnepélyen közel 200 szegény gyermek kapott részben felsőruhát, részben fehérneműt, vagy flanelt, pamutot. Több felnőtten és gyermekben úgy segítenek, hogy jötevéknél ingyen ebédet eszközölnek ki számukra. Több mint 20,000 koronát osztottak ki abból, amihez gyermek-szinelőadások, áncpróbák, bazár-gyűjtemények útján jutottak.

Bár e segítségnyújtás nem arányos a szegénység növekedésével, de mindenesetre számottevő. Ki tudná fölsorolni mindazt a jót, melyet a jó hölgyek a szegények látogatása alkalmával jó példájukkal, szavaikkal és anyagi áldozattal cselekedtek. Az ég angyalai megszámlálták lépteiket és érdemeik be vannak írva az élet könyvébe. Legyen áldott az Úr neve, hogy a szeretet tüzet élesztgeti ezek és ezek lelkében, kiket öröktől fogva arra választott ki, hogy az irgalmasság cselekedeteinek koronája ékesítse homlokukat az egész örökkévalóságon át.

A szeretet hölgyei mellett, mint szent Vince korában, úgy most is a szegények és betegek szolgálóinak jut az oroszlán-rész „uraik” fölségélyezésében. Csak legyen bennük szent hivatásunk igazi céljáért tettekre tüzelő lelkesedés, a többi, — mint a jötevék erszénye, a hölgyek buzgalma — hozzáadatik nekik

NÉPKONYHÁK.

Az egri társházunkban létesült népkonyháról a következő épületes adatokat közölték kedves nővéreink:

„Népkonyhánk már második éve működik szép csöndben

Keletkezését és fönnállását boldog Lujza anyáknak köszönhetjük. Ugyanis, Bár lehetőleg látogatjuk és segítjük a szegényeket, mindamellett az óriási nyomorral szemben tehetetlenül álltunk. Boldog anyánkhoz fordultunk tehát azzal a kéréssel, hogy tegye lehetővé, már úgy, ahogyan ő jónak látja, hogy leányai több jót gyakorolhassanak a szegényekkel.

Nemsokára egy népkonyha fölállítását kezdték pengetni. Az eszme megvalósítását az 1921. év szigorú tele csak siettetle. A mozgalom vezetője a polgármester úr volt. Fölvívást intézett a város közönségéhez. Törekvése visszhangra talált a jók szívében és készséggel adakozott ki-kí tehetsége szerint élelmszert, vagy pénzt.

Most azonban az a fontos kérdés merült föl, hogy kí fog főzni és hol? A könyöradományokat biztosítani kellett, hogy a szegények fazekába kerüljenek. Mindenki a szegények szolgálóira, a szeretet leányaira gondolt. A fölszólításnak kész örömmel tettünk eleget.

Kedves nővéreink, — buzgó Mártáink — szívesen vállalkoztak a főzésre. 1922 január 6-án volt az ünnepélyes megnyitás, mely ünnepségen az érsek úr öxellenciája is megjelent. Miután az ünnepi beszédek elhangzottak, 100 szegényt vendéglítettünk meg jóízű gulyással.

Fatal kedves nővéreink épületes buzgósággal veszik kí részüket a munkából. Egyik kenyeret vág, a másik kíméri az adagokat, mindegyik talál foglalatosságot a kiosztásnál. Vasár-és ünnepnapon pedig fölváltva segítenek a főzésnél, hogy kedves Mártáinkra ne jusson olyan sok dolog. Örömmel fölkaroljuk e kedves foglalkozást, hiszen boldog anyánk nekünk szánta.

Ami még nagyobb örömünkre szolgál, az, hogy csakugyan úgy főzhetünk nekik, mint urainknak, azaz jobban, mint magunknak. Fejenkint 1 dk. zsirt veszünk az ételhez.

Az étlap nem nagyon változatos, de az nem baj, szegényeink nem válogatósak. Bableves csipetkével, burgonya leves, köleskása hagymás zsírral, gulyás, bab főzelék, burgonya főzelék, húseves tésztaival, benne egy darab főtt hús, vagy pedig főtt hús összevágva, savanyú mártásban. Körülbelül ez egy heti étlap.

Az edényt mindenki magával hozza. A családtagok szerint 1-2, sőt van aki 6-7 adagot is kap. Egy adag áll 6 deci főtt ételből és 20 dk. kenyérből.

Az 1922. évben június 1-én fogyott el az összegyűjtött készlet. Folyó év január 1-én újra megnyílt a népkonyha, ezúttal már 230 személyre. Miután a múlt évben Egerben sem bab, sem burgonya nem termett, mindent pénzért kell venni. Költségvetésünk szerint négy hónapra 3 millió korona fedezi a kiadásokat. Dacára ennek, szegényeinknek éppen olyan jól főzhetünk, mint a múlt évben.

Istenem! micsoda képet mutat ez a sok szegény együtt. Öreg, töpörödött anyókák, vézna gyermekek, valamikor jobb napokat látott férfiak szorongnak a déli órákban portáinknál.

Délben 12 órai harangszóra közösen elimádkozzuk velük az „Úrangyalát“ s nyomban kezdődik a kiosztás. Ábécé szerint vannak fölírva és hogy igazságosak legyünk, egyik nap előlről, másik nap visszafelé olvassuk a névsort és így szép rendben, minden tolongás és zaj nélkül folyik a kiosztás. Ó, milyen hálaság ezért a kis meleg ételért! Vannak, akik itt mindjárt meg is eszik, a többség azonban hazaviszi. „Kedves testvér kérem, — mondja egy öreg néni, — én mindjárt itt megeszem, most még jó meleg, hazáig kihül, nálam pedig egész télen nincs fűtve. Ha most haza megyek, belebújok az ágyba és holnapig kí sem mozdulok belőle.“

És milyen nyomorúságos a lakásuk! Hegyoldalba vágott odukbán, vagy dúccokkal alátámasztott mennyezetűl bíró szobáskákban laknak. A tető olyan rossz, hogy az eső mindig a szoba földjére hull. Micsoda kiáltó inségnek tanui e rozoga lakhelyek! Az anya súlyos betegen fekszik, körülötte három gyermek, a legnagyobbik nyolc éves. Ezen még csak lógnak holmi kis rongyok, de a két kisebb teljesen ruhátlanul rebben ajtónyílláskor a sarokba és apró rongyocskákkal takargatja magát. A beteg sincs külön állapotban. A gyermekeket fölöltöttük, az asszonynak is adtunk ruhát, fölvetettük őket a népkonyhára és most a nagyobbik leányka vígan teszi meg naponkint az egy órányi útát a meleg ételért“

Eddig, a kedves szolgáló nővér tudósítása. Ez csak egy példa, a sok száz közül.

* * *

Halljuk miképp számolnak be a jó pápai nővérek népkonyhájukról: „Kisebb-nagyobb csoportokba összeverődve, férfiak,

nők, gyermekek vonulnak naponkint a Zimmermann-utcai elemi iskola felé, amelynek tornatermében, a *népkonyhán*, kornettek sűrögnek-forognak a nagy üst és a tűzhely körül s főzik, tálalják a sok bögrébe, tálba, csajkába a párolgó levest, nyújtják a hatósági lisztből sült szép szelet kenyeret, jó szó és szeretetteljes, barátságos mosoly kíséretében.

Elmondom szép rendjén, hogyan történt a dolog.

Mikor az idő hidegre fordult, kedves nővérünk sokat foglalkozott gondolatban a hajléktalan és éhező szegényekkel. A közös összejöveteleken, a szünórán gyakran felmerült a kérdés: „Hogyan segíthetnénk?...” s ugyanakkor a legjobb tervek roppantak össze, dőltek halomra az anyagi erők csekély voltán.

„Ahol legnagyobb a szükség, ott van legközelebb az Isten segítsége.” — A közmondás itt is beigazolódt; mert jó sugallat képében jelentkezett is. Kedves nővérünk a városi elöljáróság-nál kopogtatott s felvetette egy népkonyha létesítésének eszméjét. Ott azonban sok munkát, terhes felelőséget stb. emlegettek. Kedves nővérünk megjegyezte, hogy a munkát szívesen vállalják a nővérek, csak anyagi támogatást és helyiséget nyújtson a város. Meg is ígérték minden napra a rántottleveshez való. Ebbe meg kedves nővérünk nem egyezett bele. „Ha már csak egy tál ételt kapnak a szegények, legalább kis változatosság legyen benne,” — mondotta. S megkezdődtek a hosszú tanácskozások s a még hosszabbra nyúló beszerzések. De már az Úr maga vette kezébe kedvenceinek ügyét.

Itthon is folytak a tanácskozások. A napsugár-szövetség tagjai lázban égtek. Soha annyi tüzesnyíl, szeretelfohász, nem szállt tőlünk az ég Urához, mint ezekben a várakozásteli napokban.

Megtörtént már a munkafelosztás is. A legidősebb kedves szövetségesünk, kedves Szigberta nővér fiatalságát, meg munkabírást emlegetve, elkérte magának Márta jogát, a főzést, a többi szövetséges meg felajánlotta segítségét.

Végre, még karácsony előtt, december 15-én felállították az üstöt és tűzhelyet az említett iskola tornatermében, s bevonult oda a krisztusi napsugár: a szeretet, és nyomában az Úr, a sok éhező és fázó személyében.

Kedves szövetségesünk főzi a finom krumpli, meg bablevest, a jó hamisgulyást, amely a városi urak vallomása szerint is igen-igen izletes. Maga a polgármester úr is már három ízben

ellátogatott a népkonyhára, és szinte megkívánta a finom ebédet, amely mint mondá: „Nem is kerül olyan sokba, mint gondoltuk, talán a rántott leves még többbe került volna.” Persze, ők nem tudják, hogy az Úr maga is gazdálkodik... A tehetősebb polgárok, a szomszéd falvak birtokosai, a bérlők szállítják az ebédhez valót anélkül, hogy kérni kellene.

Egy jobbmódú asszony halad a népkonyha előtt. Figyelmessé teszi a fehér kornett lebbenése. Benéz az ablakon, s nyomban be is jön. Készségesen kérdi, mire van a népkonyhának szüksége. „Hagymára, zöldségfélére” — volt a válasz. S mindjárt másnap egy nagy kosárból piros, meg fehér ábrázattal mosolyogtak szövetségesünkre az említett dolgok. Pénzadomány is kerül il'-olt: „Szent Antalnak szántam ezt a 100 K-t, de tudom, hogy ön is odateszi, ahová szent Antal juttatná...” s így tovább. Aztán a 100 koronások is, meg a többi is, elvándorolnak a paprika kereskedőhöz cserébe... és: „Van a levesnek színe is, meg íze is,” — ahogy a bácsikák mondogatják.

Legbőkezőbb volt az Úr az Ő ünnepén, karácsonykor. A hentesek, mészárosok 2-2 kg. húst adtak s a szent ünnepek alatt két ízben is igazi magyar gulyás illata fogadta az immár mintegy 150-re szaporodott szegények csapatját. Lehetetlen vázolni azt az örömet, boldogságot, amit az ünnepi ebéd váltott ki. Fény gyúlt az aggok és gyermekek szemében egyaránt. Ez volt számunkra a karácsonyi gyertyák égből eredt fénye... Kedves szövetségesünk meg kipirult arccal, az örömtől remegő hangon mondogatta naponkint: „Ma megint több vendégem volt, mint tegnap!”

Egyszer aztán leverten jött haza. Zavarában a kezét dörzsölgette, kereste a szót és sok akadozás között előadta: „Kicsiny az üst, kevés már a leves.” Néhány nap múlva hatalmas lábassal szaporodott az edénykészlete.

Valódi áldás reánk nézve ez az intézmény. Aki 10 vagy 11 órákor felszabadul az iskolából, siet a Zimmermann-utca felé. Foglalkozik, beszélget az összegyűltekkal. Oh ezeknek a beszélgetéseknek kapcsán hány rejtett nyomorúság kerül napfényre! Ilyen beszélgetés alapján indult felfedező útra az egyik éppen segédkező nővér. Kevés levest vitt magával egy súlyos betegnek, aki teljesen elhagyatva feküdt. Hadd beszéljen a nővér maga: „Igen élénk, csapongó a fan!áziám, de a nyomornak ennyire megrázó képét még nem tudtam elém rajzolni soha.

Közönséges krumpliverembe vezettek, annak a fenekén fúrta be magát a szegény beteg egy kevés szalmába. S ebben a nyomorúságos, állatnak való veremben kivüle még öten laknak. Azok nem voltak otthon. Amint később megtudtam, naponkint csak egyetlenegyszer kap a szegény beteg valami enni valót. Ahogy a levessel melléje térdeltem, lázban égő szemekkel mondotta, hogy éppen utazni készül, csak még azt várja, hogy a másik ruháját hozzák... Persze... utazni! de egy más világbal...

Eddig a nővér elbeszélése. Azóta naponkint bekopog a beteghez a szeretet; kávé, meg húsleves küld neki kedves nővérünk. Látod édes Lapom, ez csak egyetlen eset. De hány, meg hány szegénylős szegényre akadunk, aki csak egyszer jön hetenkint s akkor kap két napra való kenyeret, meg valamivel többet, nagyobb adagot az ételből. Hányan vannak, akik az éhségtől járni is alig bírnak, de kérti restelnek. Nem régen találtunk egy asszonyt, bélrákban szenved szegény. A férje falukra jár, zöldségfélével, gyümölcssel kereskedik, néha 5-6 nap is távol van; addig a beteg mellett nincs senki.

Egy hivatalnok özvegye gyermekeit küldte ebédért. Kicsiny lakásukban már nincsen eladni való. Egyetlen vagyonuk még egy kecske, ez tartotta eddig tejjel a családot. „De azt mondta a mama, hogy el kell adnunk, mert nincs neki enni való,” — csacsogja a legkisebb gyermek. E naptól azután a kecske is a népkonyháról étkezik. Megkapja a krumplihéjat.

Lélekemelők a déli órák. A nők szorgalmasan segítenek a főzésnél. Felderült arccal sűrögnek a tűzhely körül. Amint mondják, visszaélik újra a régi szép időt s azt hiszik, a saját kis konyhájukban főznek. Az öreg nénikék általában zsörtölődők szoktak lenni és türelmetlenek a gyermeklarmával szemben. Azért mégis akad köztük olyan, aki odatelepszik a sok buksi közé s mesél nekik, hogy: „Ne unatkozzanak!” Ebéd utánra a férfiak is kapnak munkát. Már eleve kikészíti a kedves nővér az asztalra a holnapi ebédhez valót. Ebéd után az asztal mellett elbeszélgetve meghámozzák a krumplit, kiválogatják a babot. Szóval, a népkonyhán otthon van mindenki, aki tűzhelyt veszített, akit a szomorú idők lerántottak az éhezők nagy tömegébe.

Végtelenül hálásak vagyunk az Úrnak, hogy így reánk bízta magát. Szegényeink között érezzük igazán, hogy szent Vince és boldog Lujza leányai vagyunk.

Nagyontisztelendő anyánk, Inchelin Matild nővér megválasztása.

A „Semaine religieuse“ (Vallásos hét) című lap Párisban, június 5-én a következő cikket közölte: „Az 1922. év kezdete óta, a szeretet leányai főnöknőjüket, nagyontisztelendő Maurice anyát gyászolják, akit a halál néhány napig tartó betegség után ragadott ki szerető lelki családja köréből. A társulatban a szent szokásokhoz híven, a következő pünkösd ünnepéig várakoznak utódjának megválasztásával. Minél inkább közeledik ez a nap, buzgóságuk kétségkívül annál inkább fokozódik, miként az apostoloké a Cönakulumban, anélkül azonban, hogy mindennapi ténykedéseiket megszakítanák, a jó Istenre bizván a következő nap gondjait.

Jellemző az is, hogy az anyaház körül, amely Páris kellő közepén épült, a legügyesebb megfigyelő is hiába keresné a legcsekélyebb izgalomnak nyomait. A tágas nagy épületbe nem hatol be a világ lázas zaja s nem zavarja meg a lelkiösszeszedettséget. Csupán az anyaház felé siető számos fehér kornet tűnik föl a járó-kelőknek. Ezek azok a nővérek, akik legalább 8 évesek a szent hivatásban s akik most a párisi intézetekből oda sereglenek, — szinte nesztelenül haladva végig a város zajos utcáin, — hogy a választásnál kötelezettségüket teljesítsék. A választás részrehajlás nélkül történik. A szavazatszedés után a misszióspapok általános főnöke kihirdeti az eredményt és a megválasztott vállaira helyezi a több mint 30000 tagból álló vallásos társulatnak súlyos gondjait.

És a megválasztott nővér Inchelin Matild, a szent József kórház érdemteljes főnöknője, alázatosan elfogadja a rettenetes felelőséggel járó méltóságot. Nagy öröm tölti el az anyaházat, ahonnét az örömdetes hír a közeli házakba csak úgy, mint a messze eső tartományokba elszáll. Csupán a szent József kórházban szomorkodnak a szívek, ahol Inchelin nővér 22 éven át annyi szeretettel s rátermettséggel működött s ahol annyi könnyet szárított fel, s annyi vigaszt nyújtott a szegény szenvedőknek.

A szent József kórház teljesen egyházi intézmény, amely híven őrzi még alapítója, Guibert emlékét. Kezdeté óta, a mai napig Páris érsekének főnhatósága alatt áll és évről-évre fejlődik és nagyobbodik.

A kórház minden egyes újabb ágának keletkezése csak növelte a derék főnőknők feladatát. Azonban semmiféle nehézség sem akadályozta törekvéseiben. Állandó, éber figyelemmel kísérték az orvosok tudományát, majd tanulmányozta a szervezet ezerféle részleét, csak hogy a betegeket minél biztosabb felgyógyuláshoz segíthesse.

A dühöngő háború a békének ezt a csendes otthonát katonai kórházzá alakította. Inchelin nővér négy éven át fogadta a harctérről érkezett sebesülteket. Sokan Verdőnből jöttek, ahol szülőföldjét védelmezték.

A béke helyreálltával sok anyagi nehézséggel kellett megküzdenie, hogy a kórház újból megfelelhessen eredeti rendeltetésének. A buzgó főnőknő szünet nélkül fáradozott a kórház jólétének előmozdításán, egészen ama napig, amelyen az isteni Gondviselés terjedelmesebb gondok viselésével bizta meg.

Szent Vince szellemét követve, a szeretet valódi leánya az isten Mester iskolájából mindenhol magával viszi ugyanazt az alázatosságot, ugyanazt a lemondást és odaadást. Isten iránt való szeretetből kész minden áldozatra, mindent elvállal, mindent elvisel, mindent az isteni Gondviselés jóságától vár.

Ha a napsugár öregszik.

Ugy-e rettenetesen csodálkozol, kedves Központi Lapom, hogy ilyen furcsa mondókéval kezdem leveletem. De látod, nekem éppen ez a gondolat ütött szöveget a fejembe. Lenn sétáltam a kertben, s éppen befejeztem a rózsafűzért. Akkor vettem észre, hogy fázik a kezem. Pedig a napsugár simogatta; hanem hát, november van, zörgő leveleken járok, s ilyenkor, — mint mondani szokás, — foga van a napnak. Szúr a sugara, fagyos a nézése.

Lám, (már itt is vagyok; ennél kezdődik a töprengésem. Valamikor mesében hallottam, hogy a sok-sok száz esztendő alatt a Nap megöregedett. A hat hónap igen kifárasztja s azért

így öszrekelve csak immel-ámmal, únottan járja az útját. Hideg, haragos tekintetet vet mindenfelé.

Hát a napsugár is megöregedett és most savanyú, csipős a nézése. Nem dicsekvésből mondom, csak úgy mellesleg említem, hogy én is tagja vagyok a nálunk megalakult Napsugár Szövetségnek. Könnyen elgondolható tehát, hogy igen közelről érint minden, ami a napsugárról szól. „Hát, ha majd én is megöregszem, én is ilyen leszek, mint a novemberi napsütés.“ Ugye, elég ok ez a komoly töprengésre?

Levélzörgés rezzentett fel. A kert egyik keresztelő útján haladt valaki. Kornettja hátul összetűzve. Pirostra csipett kezében ruháskosarat vitt. A ruhateregetéstől jött vissza. Ő is szövetséges. Buzgón, ifjú tűzzel tart velünk, pedig már a szent hivatásban sokkal több öszt látott, mint mi öten együttvéve.

No lám, hiszen ez válasz a tételődésemre! Ez a jó szövetséges nővér, az idős kedves nővérek közül való. Majd őt tanulmányozom, s így kitalálhatom, milyen lesz a napsugár-nővér, ha megöregszik.

Csodálkoztam, hogy a ruháskosárral látom, de később megtudtam az okát. A mi jó szövetségesünk észrevette, hogy a mosókonyhás nővér rosszul van. Hamarosan fölment jelenteni kedves nővérünknek, és hozzátette: „Ha meg tetszik engedni, én majd megyek helyette a mosóba.“ Így könnyített nővértársán.

A tisztségében fáradhatatlan. Ha kedves nővérünk elmegy hazulról, tréfásan így búcsúzik tőle: „Aztán kedves nővér, ha már mindent kitakarít is amíg távol leszek, csak a ház tetejét ki ne fényesítse.“

Ha lát egy fiatal nővért, aki dézsa vizet vagy egyéb súlyos terhet visz, elveszi tőle s így szól hozzá: „Csak nem kell úgy sietni; még sok munka vár önre az életben!“

Az éj folyamán egy nővér elutazik. Sötétben botorkál lefelé a lépcsőn, de alig lép kettőt, lenn a folyosón kigyullad a villany. Halkan súgja a szövetséges: „Kedves nővér, menjen az ebéd-lőbe!“ Ott az asztalon párolgó kávé várja az álmélkodót. Ime a napsugár világít és melegít is.

Pihenő napunk van. Hajnali álmunkhoz valami sajátságos dudorászás szolgáltatja az allatót. Kedves szövetségesünk tartja a gumicsövet, s a víz üde sugárban permetez a szomjas növényekre. A kertet is a napsugár borítja virágba.

Ez a napsugár hatásában sokszor szinte kánikulabeli.

Sietve jön az ebédlőbe az egyik fiatal nővér. Az „Üdvözlégy“ elmondása után parányi kenyeret vág, bekapja s csak úgy állva utána önti a kávé: „Hja! sok dolga van. Sietni kell!” — De ime! Hirtelen átkarolja valaki hátulról, s mielőtt ámulatából magához térhetne, már le is ültették a székre.

A jó szövetséges volt. Ügyesen kibontja az evőeszközteker-cset, egyik kézzel a fiatal nővér álla alá dugja az asztalkendőit, a másikkal kezébe nyomja a kanalat. A kenyérből ízletes szeletet vág. „Úgy, kedves nővér, most szépen aprítsa bele, nyugodtan egyék, mert nem csak az ideje, hanem az egészsége is a társulaté”...

Mikor mindezt átgondoltam, a mese második fele jutott az eszembe: „Tél derekán a Nap megfürdik egy csodatóban s utána olyan fiatalos erő, melegség tölti el, hogy csókjára rügy pattan a lombja vesztett ágon, simogatására szirmot bont a rózsa s nótára gyűjt a kis madár.”

A napsugár-nővér nem csupán tél közepén, hanem naponkint fürödhet a csodatóban s melegedhet a szeretet forrásánál.

Tehát nem kell fagyos nézésű őszi nappá válnia, hanem mindig üde tavaszi napsugár maradhat.

A CSODÁS ÉREM.

Élt falunkban egy jómódú, elaggott, római katolikus földműves, ki vallásával úgyszólván semmit sem törődött, templomba nem járt; hogy mikor járult a bűnbánat szentségéhez, arra nem emlékezett; valószínűleg a házasság szentségének felvétele alkalmával. Ez a szájalomra méltó teremtés híres volt különösen rémes káromkodásáról, mellyel mindenkit, főleg szomszédait sokszor botránkoztatta.

Halála előtt körülbelül két hónapig betegeskedett és annyira félt a haláltól, hogy míg ereje engedte, többször kiment éjnek dején a szántóföldekre s kóborgott azon hiszében, hogy ott nem találja meg őt a halál. Tudomásunkra jutott betegsége; elmentem őt meglátogatni. Barátságosan fogadott, (még kezet is akart fogni) elmondta fájdalmait s én tanácsoltam neki egyet-mást. Ajánlottam, hogy, ha rosszabbul érezné magát, gyónjék

meg. Kértem őt továbbá, hogy hívja segítségül a boldogságos Szűzet és hogy ez könnyebben eszébe jusson, viselje nyakán a magammal hozott, zsinórra fűzött érmecskét. Nem jár semmi külön kötelezettséggel csak hívja olykor segítségül szeplőtelen Anyánkat. Az érem viselésétől vonakodott, azt azonban megígérte, hogy ha rosszabbul érzi magát hivatja a tisztelendő urat.

Majd környezetével a végső szentségek fölveteléhez szükséges előkészítési beszéltem meg. A szegény beteg nem figyelt reánk, a zsinórral vesződött és nyakára tette az érmecskét.

A szeplőtelen Szűz nem késet eltévedt gyermekének a megtérés kegyelmét kiesdekelni. Két hétre rá állapota rosszabbra fordult. Ő maga hivatta, sőt sürgette a papot. Szent gyónás után, ahányszor csak meglátogattam őt, mindig nyugodtnak, boldognak és türelmesnek találtam. Utolsó óráiban többször mondogatta: „Már megyek, nyissatok ajtót!” Utolsó sóhaja volt: „Istenem segíts!” és halálközzelem nélkül elaludt az Úrban.

Ha a csodás éremmel kezünkben a legmegrögzöttebb bűnöshöz közeledünk, tüzelje tette lelkünket a kis liseuxi Teréz karmelita apácának állítása: „Ha a világ legnagyobb bűnöse halála előtt megbánja vétkeit és a szeretet sóhajával ajkán hal meg, Jézus nem veszi számba sem a sok elfecserelt kegyelmet, sem a sok és nagy gonosztságot. Nem, Ő csak bánatát látja, befödözi vétkeit és késedelem nélkül öleli őt irgalma két karjába!”

A TÁRSULAT MÚLTJABÓL

Almeras generális atyánk életének története.

Szent Vince kettős családjának majdnem 300 éves múltja olyan gazdag lelkikincsekben: szentéletű erényes tagokban, művekben és épületes eseményekben, hogy valóságos aranybányához hasonlítható. Örök kár, hogy mi, szent Vince magyar leányai, a francia nyelv ismeretének hiányában, csak keveset tudunk mindezekről. Minthogy zárva előttünk az ajtó e nagy kincsekhez. Nem meríthetünk belőlük. Nem gazdagodhatunk általuk! Pedig ha lelkünk kisérethető szép társulatunk fájának csodás fejlődését, ágainak kibontakozását s ha látnók gazdag termékenységét, mily csodálattal telnek meg lelkünk, mily há-

lával és örömmel szívünk, hogy Isten kegyelméből e fen-ségesen szép társulatnak mi is tagjai lehetünk.

Örömmel szolgálunk kedves nővéreinknek társula-tunk történetének közlésével, ha legalább francia nyelven meg volna. De sajnos, Párisban is még csak terv ez a munka. Csupán a misszió-társulat története van megörökít-ve. A mienkből a krónika csak a legfontosabb eseménye-ket hozza nyilvánosságra, minden sorrend és összefüggés nélkül, a régi Annalesekben. De már ez is nagy kincs szá-munkra.

Egyelőre tehát kettős családunknak terebélyes szép fájáról egy-egy levelet, virágot, egy-egy kisebb-nagyobb ágacskát szakítunk és azt mutatjuk be kedves olvasóink-nak gyönyörködtetésül. Már ezek szemléléséből is követ-keztethetünk társulatunk szervezetének szépségére és szent hivatásunk magasztosságára.

Ma egy igen értékes, érett gyümölcsöt szakítunk a nagy fáról, amely kezdet óta díszére szolgált, s késő szá-zadokra is szétárasztja az erénynek és lelki épülésnek tápláló nedvét. A társulat második általános főnökét, szent Vince közvetlen utódját mutatjuk be az alábbi sorokban. Neve nem ismeretlen előttünk. Minden hónapban olvas-suk a szent szabály végén: „*Almeras Renat aláírásával és hivatalos pecsétjével ellátva.*” És ez talán az egész, amit eddig tudunk róla. Pedig Almeras generális atya ki-váló erényessége és életszentsége a késő utókornak is min-taképpül szolgálhat.

Szent Vince maga vette föl a társulatba. A nagy szent példáján felbuzdulva, Almeras oly tökéletesen sajátította el szent alapítónk szellemét és elveit, hogy szent Vince második énjét látta benne; nagy reményeket fűzött hozzá s mindvégig a leggyöngédebb szeretetet tanusította iránta. Alig ismerünk szent Vincére, ha halljuk, mily gyöngéd sza-vakkal és dicséretekkel halmozza el Almerast, amikor ha-lála előtt magához hivatja, hogy nagy szívének utolsó fel-lobanása mellett fiának szívébe csepegtesse egész szeretetét a két kisdéd család iránt, amit örökségül reáhagyni készült.

Szent Vincének lélekbelátó szeme felismerte Almeras-ban azt a férfiút, akit Isten arra hívott meg, hogy azt a nagy alkotást, amit általa és boldog Lujza által létesített, tökéletesítse és részleteiben szabályozza. A két társulat ugyan erős alapon állott; bölcs és kifogástalan szervezete örök időkre biztosította fennállását és fejlődését, de a szép képen hiányoztak még az utolsó ecsetvonások; hiányzott a kép kerete, amit faragni és köréje illeszteni Almerasnak volt feladata. Hogy Almeras, — bár majdnem egész éle-tén át betegeskedett, — mégis megfelelt a nagy várako-zásnak, s hogy megérdemelte dicső atyjának teljes bizal-mát, igazolja rövid élettörténete.

I. Almeras hivatása.

Hogy jobban megcsodálhassuk a kegyelem bőségét, amely Almeras ifjú lelkét telítette, tudnunk kell, mily erős kötelekek csatolták a világhoz s mily tartós küzdelmébe került, hogy azokat széttépve, a misszionáriusok szerény társulatába vonuljon vissza.

Almeras Páris egyik legelőkelőbb családjának sarja volt, 1613 február 5.-én született. Több püspök, városi ta-nácsos, elnök, miniszter, stb. került ki családjából. Renat, rangjához mérten szintén kiváló neveltetésben részesült. Édes atya a számvevő hivatalnak elnöke, ő pedig már 24 éves korában a törvényszéki tanácsnak tagja volt, amelynek hatásköre az egész országra kiterjedt.

A nagyreményű, fiatal Rénatus előtt nyitva állt az egész világ. Magas származása, képzettsége, s egyéb jeles tulajdonságai miatt fényes jövő, szerencse és az élet kecsegtető boldogsága mosolyogtak feléje. De a vakító fény nem kápráztatta el szemét. A földnek múlt dicsősé-ge nem vert bilincseket magasabbra törő vágyaira. Míg édes atya fia szerencsés jövőjének boldogító álmaival fog-lalkozott és a házasságá: a vonatkozó terveket szötte, Rénatus egészen ellentétes érzelmeket táplált szívében. A ke-gyelem ereje azt a nagylelkű elhatározást váltotta ki lel-

kéből, hogy lemond mindenről és egyedül Istennek szolgál.

Elhatározása sziklaszilárd volt. Szíve nem vonzódott az akkori hírneves zárdák felé, ahol a tagok a tudomány művelése, magas rang és méltóságok viselése által tündökölnék az Ezyházban, pedig előkelő rokonai ezeket ajánlották neki. „Minek keressem a szerzetben azi, — mondogatta — amit a világban elhagyni készülök?” Választása a kis Kongregációra esett, amely akkor még bölcsőjében ringott s a világ előtt úgyszólván teljesen ismeretlen volt. Az elrejtett, kisdud társulat csupa egyszerű, szegény tagból állott. Szent alapítójuk Vince úr, falusi papoknak, a szegények szolgálóinak nevezte őket. Az egyszerűség, alázat és a szegénység volt az intézmény alapzata s az egyes tagok ismertető jellemvonása.

Renatusnak, aki szíve egész őszinteségével megvetette a világot, tetszett ez az élelmód. A kegyelem hívó szavát követve kívánva-kívánt belépni a kis Kongregációba, ahol a tagok tökéletes szeretetben együtt éltek, s akiknek mint az első keresztényeknek csak egy szívök s egy lelkök vala.

De dacára erős vágyakozásának, nem sietette elhatározását. Két évig gondolkodott megvalósításán s a szándéka elé esetleg gördülő nehézségek elhárításán, mielőtt atyjával közölte tervét. Almeras úr, aki fiában családjának büszkeségét és reménységét látta, e meglepő hír hallatára lelke mélyén megrendült. Váratlanul érintette fia kérése. Semmi áron sem akart beleegyezni a fájó áldozatba, hogy gyengéden szeretett Renátját elveszítsse. Atyai szíve szeretetében és fájdalmában minden követ megmozdított, hogy fiát elhatározásában megingassa. De hasztalanul. Végre így szólt: „Ha fiam két évig készült, míg közölte velem szándékát, nekem ugyanannyi idő kell, hogy belássam, megadjam-e beleegyezésemet vagy sem.

Ugyanilyen kemény ellenállást tapasztalt Almeras Vince úr részéről is. A bölcs alapító erősen vonakodott őt a társulatba fölvenni. Bár fölismerte kitűnő lelkületét és rátermettségét, mégis attól tartott, hogy a társulat szelleme alább száll, ha ily előkelő, fiatal embert vesz föl

tagjai közé. Későbbben Almeras maga mondotta el Vince úrral folytatott küzdelmét egyik rendtársának. Mikor Vince úr látta világias hiúságomat, kicsinylő módon beszélt előttem a társulatról. Így szólt: „Uram, mi csak szegény, képzetlen emberek vagyunk, biztos hajlék nélkül. Készen kell lennünk bárhova elmenni, ha az engedelmesség kívánja. Azután sötét színekben elém tárta a nagy szegénységet az étkezésben, ruházatban, fekhelyen, stb. „S ha még látná, — mondotta — a szeminaristák nélkülözéseit, megaláztatásait, bizonyára elmenne a kedve közéjük belépni!” Mindezek után még erősebb volt bennem a vágy, hogy a társulatba fölvetessem, mert Isten kegyelméből beláttam, hogy aki a világot elhagyja, annak a szerzetben mást nem szabad óhajtania és keresnie, mint a szegénységet, a szenvedést és a megaláztatást. Így minden ellenvetés, amit Vince úr fölhozott, csak arra szolgált, hogy megerősítsen hivatásomban.

Szent Vince még tovább ment. Mikor látta, hogy komoly érvei nem tántorították el Almerast elhatározásától, Goussauld elnöknőhöz fordult, aki, mint közeli rokona, nagy befolyással volt öccsére. De a nagynéni kísérletei sem értek célt. Minden szó, amit a misszióspapok elrejtett, terhes életmódjáról elejtett, inkább szikra volt, amely tüzesítette az ifjú vágyát és szeretetét a társulat és hivatása iránt. A küzdelem hevében meglisztult és megedzett lelke most még világosabban felismerte, hogy Isten erre az alázatos, szigorú, munkás életre hívja. Azért szíve mélyén már előre elfogadott minden nélkülözést, minden megaláztatást és szenvedést, ami a missziókban és egyébként is érheti. Alázatos lelkületét egész életén át megőrizte, és később szinte csodálkozott, ha figyelemben részesítették s ha nem bántak vele óhaja szerint úgy, mint a háznak söpredékével.

Isten végre megelégette a megpróbáltatást. A kegyelem és Renatus szilárd állhatatossága győzött a két atyai szív felett, s a győzelem teljes volt. Édes atyja, mint egy második Ábrahám, maga kísérte el fiát az áldozat útjára Saint Lazarba. Bemutatta szent Vincének, és Izsákjával együtt

átadta neki *atyai hatalmát* is, hogy a bölcs alapító teljesen akarata és Isten szándékai szerint rendelkezék vele.

Szent Vince a maga részéről Isten ajándékának tekintette az új jelentkezőt. Előre látta, hogy Almeras rendkívüli hívatása, természetes és természetfölötti tehetségeivel a Kongregációnak oszlopa lesz. És valóban, Almeras egész életében erényessége, és okos vezető képessége következtében a társulatnak legfontosabb hivatalait viselte.

Az az áldás és kegyelem, amelyben Isten hű szolgáját oly bőkezűen részesítette, édes atyjára is visszahatott. Sok lelki hasznot merített fia példájából. Bámulatos volt tökéletes lemondása, erős hite és Isten iránt való áldozatos szeretete. Mikor szent Vince utólagosan jelentette neki, hogy fiát elküldte Rómába, így felelt: „Isten látja szívemet, hogy nekem már nincs semmi hozzászólásom ahhoz, amit fiam felett határoz, sem az utazásokhoz, vagy teendőkhöz, melyekkel őt megbízta. Kezeibe adtam, hogy vele tetszése szerint intézkedjék. Nem áll jogomban, hogy visszavegyem az áldozatot, amit önként hoztam Istennek. Nincs más teendőm, minthogy kérjem Istent, áldja meg működését, oltalmazza utazásában s Önt is kérem, emlékezzék meg rólam imáiban.”

A hőslélkű apa végre azzal tetőzte be tökéletes áldozatát, hogy fiát követve, 82 éves korában búcsút mondott a világnak és 1651 március 2-án a Kongregációba lépett, még pedig a világi testvérek sorába. Megható példájával mindenkit bámulatra ragadott. Szent Vince ezeket írja róla a társulat egyik házfőnökének. „Almeras úr édes atyja egy idő óta kitünteti szemináriumunkat jelenlétével. Nagy megalázkodása ez a tiszteletreméltó aggastyánnak, aki mint előkelő családnak feje s mint állami főtanácsos a világ előtt nagy tiszteletben állott. De ő megértette a titkot, és hogy az egész örökkévalóságon át nagy legyen, most Urunk iránt való szeretetből újra kicsinnyé, újból gyermekké lett.” A jó apa csak 10 hónapot töltött szent Vince fiai között. Isten négy napi betegség után magához szólította az égbe, hogy elvegye áldozatának és erényeinek jutalmát.

II. Almeras belép a Kongregációba.

Erényei a szemináriumban* és tökéletes lemondása rokonairól.

A sok küzdelem után végre elnyerte Almeras szent Vincétől a kegyelmet, hogy lelki családjába léphessen. A szemináriumba való felvételét azonban még egy próba előzte meg. A társulat szokása szerint a belépők lelkigyakorlatot tartanak s annak befejezése előtt ismétlen kérik a felvételt a Kongregációba. Almeras is megkezdte lelkigyakorlatait. De már tizenkét nap is eltelt és senki sem szólt neki a társulat e szokásáról. Végre meglátogatta őt szent Vince és kérdezte: „Hogy érzi magát a lelkigyakorlatokban?” „Jól; — válaszolt Almeras, — most csak a parancsot várom, hogy a szemináriumba mehessenek.” — „Én meg várom, — felelt szent Vince — hogy újból kérje ezt a kegyelmet.” Almeras nem késett a felszólítást követni. Szent Vince látva Almeras szilárd elhatározását, még egy utolsó próbaként átadta neki a társulat szabályait elolvasás végett, mielőtt belép a szemináriumba.

Almeras ezt az utolsó próbát is fényesen kiállotta. Végre ütött a várva várt óra. 1638 december 24-én belépett a szemináriumba. A gyermek Jézussal ő is újból gyermekké lett. Isten nagylelkűségét nagy kegyelmekkel jutalmazta meg. Részesévé tette szentséges Fia születése ajándékainak. Nagy mértékkel szívébe öntötte az alázat, szegénység és egyszerűség szeretetét. Almeras a világi ruhával együtt levetette a régi embert és egészen új emberré vált. Meghalt a világnak, rokonainak és minden természetes hajlandóságnak. A tökéletes lemondás szellemétől áthatva, még aznap visszaküldte hozzátartozóinak selyem talárját, finom világi ruháit, mint a világ szellemének utolsó maradványait.

* Így nevezik a misszióspapok Kongregációjában a noviciátust.

Még csodálatosabb volt, hogy Almeras a világ elveit és a műveltség külső formáit, amit az előkelő osztály az udvariasság szempontjából az egymással való éinkezésben túlhajtott, oly tökéletesen mellőzte, hogy azok, akikkel előbb összeköttetésben élt, most alig ismertek rá. Ez pedig nagy éberséget és erős akaratot igényelt részéről.

Az üres alakoskodás helyett inkább tanulmányozta és gyakorolta azokat az erényeket, amelyek a kevélységnek sírját ássák s a világ szellemével leginkább ellenkeznek. Kedvenc erénye az alázatosság és szent egyszerűség volt. Nem csoda, hiszen mintegy megszemélyesítve látta maga előtt e két erényt a Kongregáció tagjain, főképp szent Vincén és a szeminárium igazgatóján, De la Salle úron. Mindkettőben az Úr Jézus képét látta, amit ő is kialakítani igyekezett lelkében. Rövid időn belül oly nagy előmenetelt tett az alázatosság és egyszerűség elsajátításában, hogy az újonnan belépők nem is sejtve magas származását, egészen egyszerű falusi embernek tartották.

De la Salle úr ebben az időben több konferenciát tartott a társulat szelleméről. Szent Vincével egyetértve megállapították, hogy ez a szellem az egyszerűség, alázat, szelidség, az önmegtagadás és a lelkekért való égő buzgóságban áll.

Almeras úr erényességével nemsokára kitűnt társai közül. A Kongregáció egyik papja beszéli, hogy egy előkelő társaságban, ahol erényei szóba kerültek, többen Berchmann szent Jánost látták benne. Ez Jézus Társaságának, ő meg szent Vince családjának volt dísze és tündöklő csillaga. A világiak előtt sem maradt elrejtve erényeinek fénye. Nagy tiszteletben állott mindenki előtt, aki ismerte.

Azonban minél inkább emelkedett hírneve mások szemében, annál kevesebbre becsülte önmagát. Olyan alacsony véleményt táplált szívében önmaga felől, hogy mikor szemináriumát — amely kezdetben csak egy évig tartott — befejezte, megkérte szent Vincét, hogy még egy évet tölthessen a kezdőkkel a szemináriumban.

A bölcs alapító készségesen teljesítette alázatos fia óhaját.

Almeras, aki saját tapasztalatából tanulta meg, mily nagy lelkihaszonnal jár a kétévi próbaidő, kieszközölte szent Vincétől, hogy ezt a szokást a társulatban állandósítsa. Attól kezdve mai napig is szokásban van, hogy a misszionáriusok két évet töltenek a szemináriumban.

Ritka szép példát adott Almeras rendtársainak főképpen a rokonaitól való tökéletes megválás által. Mikor még a szemináriumban volt, édes atya, fivérei és közeli rokonai vásár- és ünnepnapokon nem egyszer azzal a szándékkal mentek Saint Lazarba a délutáni istentiszletre, hogy ott vele találkozzanak és beszélhessenek. Megvárták őt a templom előtt. Almeras azonban csak néma fejhajtással köszöntötte övéit és társaival visszavonult a szemináriumba. Csakis igazgatója határozott parancsára ment rokonaihoz az értekezőbe. Ehhez az elvhez hű maradt egész életében. Míg édes atya élt, a húsz év alatt csak kétszer látogatta meg őt betegsége alkalmával. Akkor sem a saját kívánsága, hanem az engedelmség ereje vezérelte oda. Útja, amit kötelességszerűen a városba tett, sokszor szülői háza mellett vezetett el, de ő egyszer sem tért be otthonukba, hogy övéit meglátogassa.

Annyira meghalt a világnak, hogy a természetnek jogos vonzódásait is lábbal tiporta. Szent Vince hosszabb időre Rómába küldte. S bár nem tudta, viszonzlátja-e még egyszer öreg édes atyját vagy sem, még sem búcsuzott el tőle, sőt még levél útján sem értesítette utazásáról.

Még tökéletesebben megvált testvéreitől és közeli rokonaitól. Ezeket sohasem látogatta meg. Két édes nővére szerzetben szolgált Istennek. Levélben többször kérték fivérüket, hogy lelkiépülésükre látogatná meg egyszer őket. De Almerasban erősebb volt a kegyelem, mint a test és vér szava, és mindig kitérően utasította vissza a meghívást.

Amikor szent Vince halála után már a társulat élén állott, fivérének, Abbé Almerasnak is megtagadta azt a kérését, hogy rövid ideig Saint Lázárban tartózkodhassék.

Senki sem ütközött volna meg e kivételes eseten. De Almeras előjárói tekintélyét csak arra akarta használni, hogy sértetlen épségben megőrizze a társulat szabályait és szokásait.

Még egy másik eset. Mikor nővére látta, hogy fivére hajthatatlan marad, azt a jámbor óhaját terjesztette főnök-nője nevében eléje, hogy legalább annak a társulatnak, amelynek általános főnöke, egyik papját küldenté kolostorukba, hogy az apácáknak konferenciát tartson. Almeras ekkor is erősen kitartott elve mellett. Kérte nővérét, hogy bocsássa meg neki, de a test és vér kedvéért még akkor sem hághatja át a társulat szokásait, ha az érvek teljese- sen lelkiek.

Ilyen feltérhetetlen erős zárral zárta el szívét minden természetes vonzalom elől rokonaival szemben. De annál tágasabb kaput nyitott szívében lelki rokonságának: rend- társainak és a szegényeknek. A társulat és a szegények, ez volt Almeras szíve-lelke és mindene.

(Folytatjuk.)

Igaz történet.

A jó Isten irgalmas.

Egy súlyos beteg nőt jelentettek. Két nővér meglátogatta, előkészítette a szentségek föl vételére. A beteg a szentségek föl vétele után jobban lett és fölgyógyult.

Egy hónap mulva a beteg férje, ki vasúti munkás volt, súlyosan megbetegedett. Úgy látszott, a jó Isten az édes anya helyett az apát akarta magához venni, ki nem volt ugyan rossz ember, de a jó barátok, elvtársak, hitközö- nyössé tették. Elmulasztott templomba járni és ellefejtett imádkozni.

A baj súlyosbodott. Felesége biztatta: „Elhívom a kedves nővért; meglátod, mennyivel könnyebben fogod ma- gadat érezni.“ A beteg fejével intett, hogy jó lesz. Elhív-

tak. Az első volt, hogy az ágy fölé a sok lim-lom helyé- re egy szent képet tettünk. Elbeszélgettünk vele a jó Isten irgalmáról, szeretetéről, hogy az ember milyen hálátlan, hányszor megbántja édes jó Istenét bűnnel. A beteg na- gyon figyelmesen hallgatta s végre elérzékenyült. Mikor kérdeztük, akar-e győnni, a lelkét megtisztítani azt felelte, hogy szeretne, de már nem tudja, hogyan kell, olyan régen nem gyönt. Nagy bűnös ő, elhagyta a jó Istent és sokat káromkodott. Előkészítettük. Szépen elvé- gezte utolsó gyónását és áldozását. Ettől fogva mindig imádkozott. — Felesége említette nekünk, hogy többször ezt sóhajtja: „Ó, Batukán!“ — Figyelmeztettük, hogy ez nem szent név, mondja inkább: Jézusom, irgalom! stb. A beteg mindent utánunk mondott.

Mikor már közel járt a végéhez, nem akart semmit magához venni. Feleségének meghagytuk, hogy, ha na- gyon kiszárad a szája, töltsön bele egy-egy kanál bort. Azt sem akarta elfogadni, csak úgy, ha a felesége azt mondta: „A kedves nővér kívánja, hogy ez kell.“ Erre mindent kész volt elfogadni. — Többször kért, hogy azt a szép imádságot imádkozzuk elő neki, tudniillik az *Em- lékezélt*, mit csendesen utánunk mondott.

Mikor utoljára nála voltunk, nagyon rosszul volt. Kért, hogy még ne menjünk, még imádkozzunk elő neki. Haza kellett sietnünk, de megigértük, hogy délután megint el- jövünk. Délután már a ravatalon találtuk két szál viasz- gyertya között. Arcán az üdvözültek békéje honolt. Kiszen- vedett, a jó Istennel kibékülve, az üdvösség reményében.

Kérdések — feleletek.

1. *Kell-e az újból megaranyoztatott kelyhet újból konszek- ráltatni?* — Új kelyhet csak püspök konszekrálhat; ha azonban a kelyhet újra megaranyozzák, az új egyházi törvénykönyv rendelkezése szerint, nem szükséges újra konszekráltni.
2. *Szabad-e nagyszombaton a szent áldozáshoz járulnunk?*

— Igen, ha a helybeli körülmények lehetővé teszik és a plébános szívesen áldoztatja meg a nővéreket. Központunkban már évek óta élünk ezzel a kegyelemmel.

3. Szabad-e a szeretet leányának is igénybe vennie az egyház engedélyét, amely a 60 éveseket fölmenti a böjtölés kötelezettsége alul? — Igen.

4. Szabad-e a részleges lelkiismeretvizsgálás után, ha a kápolnából az ebédlőbe megyünk és ha onnét Da pacemhez a kápolnába visszatérünk, útközben beszélni? — Nem szabad. Párisi anyaházunkban, amely a szent szokások hűségese őrzője, hosszú sorokban, párosan nemcsak a folyosón, hanem az udvaron keresztül mennek a kedves nővérek az ebédlőbe és szigorú hallgatást tartanak. Hála Istennek, Központi házunkban is megtartják ebédlőbe menet és jövet a hallgatást. Ha némely házban ilyenkor beszélgetnek, annak oka vagy az, hogy feledésbe ment e szép szokás, vagy az, hogy nem voltak kellőleg tájékoztatva e szokás felől s ez az útmutatás elégséges lesz, hogy e hiba megszűnjék.

Ezúttal azon szép szokásra is felhívjuk a figyelmet, hogy a kedves nővérek a részleges lelkiismeretvizsgálás után a kápolnából egyenesen az ebédlőbe menjenek, nehogy ott várakozni kelljen reájok, míg összejönnek.

Szünórák.

Tiszta valóság.

Pár év előtt a következő levél érkezett a nagyváradai szent Vince intézetbe.

Cím. Dr. Nogáll János

Nagyvárad
Kanan — októl

„Kedves Kempis Tamás úr légy szíves megküldeni eszt a könyvet Négy könyves Krisztus követéséről. Cim Biró N. N. Bihar megye Vértes sziveskegyen elküldeni Posta fordultával.”

A jó Nogáll püspök akkor már 20 év óta a másvilágon volt. De a nővérek, akikre Nogáll, „Krisztus követése” kiadásának jogát átruházta, küldtek egy példányt a hitbuzgó biró bácsinak.

Kérdi a beteg egy német nővértől: „Kedves nővér kérem, mikor fogunk vacsorázni?”

Nővér: „Tudom, mi az vacsorá, de rázni mi az nem hallottám.”

A főtisztelendő úr elhozta a püspöktől az újonnan megszentelt kelyhet. A német kápolnás nővér átveszi tőle: „Isten fizesse meg főtisztelendő úr, hogy el tetszett hozni a szent kályhát.”

Grácban egy beöltözés előtt a jó Angela nővér a kis nővérek szívére kötötte, hogy a hely és tisztségek iránt teljesen közömbösek legyenek. Egy szlovén nővér különösen megszívelte a tanítást. Mikor új rendeltetési helyére érkezett, így köszöntötte elüljáró nővérét: „Mir ist alles eins: ob Schulschwester, ob Kuklschwester, ob Schwester Dinerin.” „Kérem, nekem mindegy, akár iskola-nővér, akár konyha-nővér, vagy szolgáló-nővér leszek.”

Levélszekerény.

Mindenkinek. — Boldog anyánk oktávájára és a hó első szombatjaira való német elmélkedési könyvvel sajnos nem szolgálhatunk. Grácban még nem jelent meg német fordítása. Külön nyomtatni a csekély példányszám miatt túl sokba kerülne. Reméljük azonban, hogy ha hamarosan nem is, de mégis csak elkészül Grácban és onnét majd megrendelhetjük.

Még valami. — Ft. Varga Damján cisztercita-rendű tanár úr „Tolle, lege” (vedd és olvasd) címmel egy kis elmélkedési könyvecskét adott ki az érettebb ifjúság számára, amely rövid, gyakorlatias elmélkedéseket tartalmaz a szent gyakorlatok idejére és nagyobb ünnepekre. Mivel a főtisztelendő úr felkérte nt. Vizitátor nővérünket, ajánlaná a kis művet a kedves nővérek figyelmébe, nt. Visitátornőnk ez úton tesz készségesen eleget a felszólításnak. A könyvecske kapható Budapesten a „Korda” üzletben. Ára: félvászon 320 K, egész vászon 380 K, és bőrkötés 1500 Korona.

A Központi Lap gondozóinak. — Mellékelve küldjük az 1920 — 21 — 22 évi Központi Lap egybefoglalt tartalomjegyzékét és címlapját. Szépen kérjük, szíveskedjenek azt a három évfolyamhoz csatolva, mielőbb beköttetni. T. i. a három évfolyamot egy könyvbe.

Sokaknak. — Miután a Lujzanyomda a nagy posta költség miatt mindenhova el nem juttathatja hálás köszönetét az elmékedési könyvre küldött nagylelkű felülfizetésért, ez úton rója le forró háláját s egyben boldog anyánk nevében többi Jótévőinek is alázatosan köszöni a nyomda adósságának törlesztésére és nagyon szeretett kedves nővéreink lelki vigaszára tervbe vett egyéb nyomtatványok költségeire küldött szeretetadományukat. Isten fizesse meg!

Fölszólítás. — Szeretettel értesítjük kedves nővéreinket, hogy a Központi Lap hálásan fogadja mindenféle épületes megtérési történelmek leírását, amelyet a szegény betegek látogatása alkalmából, vagy a kórházi ápolás közben tapasztaltak. Ezek a történelmek rendszerint igen meghatók és tanulságosak. A kedves nővérek, akik a szegényeket látogatják, vagy évek hosszú során át a kórházakban működnek, bizonyára sok olyan megható esetnek voltak tanúi, amelynek közlését mindenki szívesen hallgatná.

A tót provinciában meghalt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv.	Hol:
Czauner Ilona Karitina nőv.	29	11	Rimaszombat.
Martinsek Margit Franciska n.	57	40	Nyitra iskola.
Lusztig Anna Vincencia nőv.	38	20	Trencsén kórház.
Zenz Adel Jozefa nőv.	75	52	Jundorf.

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

9. ÉVFOLYAM. 1923. 2. SZÁM

TARTALOM: Jézus szents. Szíve, hiszem, hogy szeretsz engem. — Egy nap sz. Vince életéből. — Hivatásunk szépsége. — A szeretet vetítő fénye mellett. — A keresztes hadjárat. — Az Eucharisztikus Leány-szövetség Budaörsön. — Gyöngyösi nővéreink működése. — A csodás érem. — A piliscsabai misszióház jubileuma. — Almeras gen. atya élete. — A zöld skapuláré. — Kalauz. — Sirhant az idegenben. A testvér provincia gyásza. — Kérdések-feleletek. — Meghalt nővéreink.

Jézus szentséges Szíve
hiszem, hogy szeretsz engem.

Amit úgyszólván szabad szemmel látunk, annak elhívése nem kerül nagy erőfeszítésbe. A jászol, a keresztes, az oltár, ahol Jézus irántunk való szeretetből az ostya fehér színében éjjel-nappal virraszt fölöttünk s velünk marad a világ végezetéig, megannyi élő valóság és szemléltető oktatás ahhoz, hogy Jézus szentséges Szíve menyíre szeret minket.

A szavaknál hangosabban beszél a tett. Jézus jósággal és szeretettel teljes Szíve az irgalomnak, türelemnek, megbocsátásnak, az odaadó szeretetnek szakadatlan tényével pecsételi meg e szavak igazságát: *Jézus Szíve szeret engem.* A gyóntatószék, az áldoztató rácsozat egy-egy emlékoszlop ezzel a felírással: *Jézus Szíve szeret engem.* S hacsak hitellen, vagy teljesen vak nem vagyok, be kell látnom és fennen vallanom: *Jézus Szíve szeret engem!*

De most megfordítom a kérdést és kérdelem magamtól: Jézus szentséges Szíve higgyem-e, hogy én szeretlek téged? Ha irántad való szeretetemet szavakban nyilvání-